வைத்து, "இந்த அரிச்சந்திரன் பொய்யனா யிருக்கின்றான்; இவனுக்கு ஏதோ பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது; இல்லாவிடில் இவ்வாறு கூறமாட்டான்," என்றார்கள். அதைக் கேட்டு அரிச்சந்திரன் மீண்டும் சந்திரமதி கழுத்தை நன்றாகப் பார்த்து, சிவன் வரத்தின்படி அவளுக்குத் தானே நாயகனாக அமைந்ததை முன்னிட்டு அம்மங்கலியம் சந்தேகமற முன்னிலும் மிக்க பிரகாசத்தோடு தனக்குத் தோற்றியபடியால் அதைப்பற்றி அவன் மேலும் ஆச்சரியத்தையும், தன் வார்த்தைக்கு மாறு கூறிய அரசர்கள்மீது கோபத்தையு மடைந்து, "மங்கலியம் நன்றாகத் தெரியும்போது இவர்களேன் தெரியவில்லையென்று கூறுகின்றார்கள்? இவர்களும் சந்திரதயனுடைய ஈனத்தொழிலுக் கிணங்கிப் பொய் கூறுகின்றார்கள் போலும்," என்று தனக்குட் சிந்தித்தவனாய், அந்த அரசர்களை நோக்கி, "மன்னர்களே! எனக்குப் பயித்தியம் பிடிக்கவில்லை; உங்களுக்குத்தான் பெரும் பயித்தியம் பிடித்திருக்கின்றது; இவள் கழுத்தில் திருமங்கலியம் மின்னலைப்போன்று பிரகாசிக்கும்போது நீங்கள் அதில்லையென்று கூறுகின்றீர்கள்; நீங்களும் இம்மன்னனுடைய மோசச்செய்கைக் கிணங்கி இப் பெண்ணை எவரேனும் மணஞ்செய்து கொள்ளலாமென எண்ணினீர்கள் போலும்; அல்லது உங்களுடைய கண்பார்வைதான் குறைந்துவிட்டதோ யாதோ தெரியவில்லை; நக்ஷத்திரம்போல மின்னும் தாலியானது இவள் கழுத்தி லில்லையென்று நீங்கள் கூறுவது மிக்க ஆச்சரியம்! உங்கள் அறிவு மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது," என்று கூறினான். அதன்மேலும் அரசர்கள் அவன் வார்த்தைகளை ஒப்புக்கொள்ளாமல் மறுத்துரைத்தார்கள்; வாக்குவிவாதம் பலமாக நடந்தது.

அரிச்சந்திரனுக்கும் மற்ற அரசர்களுக்கும் இவ்வாறு தருக்கம் நடக்கும்போது சந்திரதயன், "இவ்வளவு தருக்கம் நடந்தது போதும்; இப்படியே விட்டுவிட்டால் இது முதிர்ந்து கலகமாய் முடிந்தாலும் முடியும்; இனி உண்மையைக் கூறி எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கவேண்

டும்," என்று கருதி அரசர்களை நோக்கி, "மன்னர்களே!
உங்கள் விவாதத்தை நிறுத்துங்கள்; இந்தப் பூமண்டலத்தை
யாளுகின்ற அரிச்சந்திரமகாராஜன் என் குமாரத்தியின்
கழுத்தில் தாலியிருக்கக் கண்டதும் உண்மைதான்; நீங்கள்
காணாததும் உண்மைதான்; இவ்வாறு நீங்கள் அம்மங்கலி
யத்தைக் காணாமலிருப்பதற்கும், அரிச்சந்திரன் கண்டதற்
கும் தக்க காரண மிருக்கின்றது; அது மகாதேவ ரகசியம்;
அதனை வெளிப்படுத்திச் சந்திரமதிக்குரிய நாயகனைத் தெரி
ந்துகொள்வதற்கே சுயம்வரம் நாட்டி எல்லோரையும் இங்கு
வரவழைத்தேன்; நான் எண்ணியபடியே காரியமும் முடிந்
தது; இனி அந்த இரகசியத்தை எல்லோரு மறிய வெளிப்
படுத்திக் கூறுகிறேன் கேட்பீராக; நான் நெடுநாளாகச் சந்
ததியின்றி வருந்தி முடிவில் புத்திரப்பேற்றை விரும்பிச்
சிவனை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்தேன்; அங்ஙனந் தவம்
புரியவே அத்தவத்தின் பயனாகப் பரமசிவக்கடவுள் எனக்கு
முன்னே பிரத்தியக்ஷமாகி என்னை நோக்கி, "அன்பனே!
நீ செய்த தவத்திற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்
தேன்; உனக்கு மங்கலியத்துடனே ஒரு பெண் பிறப்பாள்;
அந்த மங்கலியம் எவர் கண்ணுக்குந் தோற்றாது; ஆனால்
உனக்கும் உன் குடும்பத்தாருக்கும் கண்ணாடி நிழலில் மாத்
திரம் தெரியும்; அவளுக்கு நாயகனாகத்தக்கவ னெவனோ
அவனுக்கே அம்மங்கலியம் பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரியும்;
அவ்வாறு அம்மங்கலியத்தைக் காண்பவ னெவனோ அவ
னுக்கே அப்பெண்ணை மணஞ்செய்து கொடுப்பாயாக,"
என்று வரமளித்துச் சென்றார்; அந்த வரத்தின்படியே
இவள் பிறந்தாள்; அவ்வாறு இவள் பிறந்தநாள்முதல் இன்
றளவும் இவளுடைய கழுத்திலுள்ள மங்கலியத்தை யாருங்
கண்டதில்லை; என் மனைவியுங் கண்டதில்லை; இவளை வளர்த்த
தாய்மாருங் கண்டதில்லை; இவளுடைய தாதிகளுங் கண்ட
தில்லை; உலகத்திலுள்ள மற்றவர்களுங் கண்டதில்லை; இந்
தச் சந்திரமதிக்கும் அது தெரியாது; இவள் கையில் தடவி
னாலும் அக்கைக்கும் அஃது அகப்படாது; ஆனால் இவளும்,

நானும், என் குடும்பத்தவர்களும் சிவனருளியபடி கண்ணாடி நிழலில் மாத்திரம் அதைப் பார்த்திருக்கிறோம்; அரிச்சந்திரமகாராஜன் இவளுக்கு நாயகனாக அமைந்தபடியினாலே சிவன் கூறியபடி அத்தகைய தாலியை இப்பொழுது கண்டார்; ஆதலால் இனி அம்மன்னர்பெருமானே இவளுக்குரிய நாயகர்," என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்டவுடனே அங்குக் கூடியிருந்த எல்லோரும் அளவற்ற ஆச்சரியத்தையடைந்து, 'அரிச்சந்திரனே பாக்கியவான்,' என்று கூறி அவனைப் புகழ்ந்தார்கள். அரிச்சந்திரமகாராஜனும், "முன்னே நம்மிடம் வந்த முனிவர்கள் இச்சந்திரமதி சம்பந்தமாக ஓர் இரகசியம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது "என்று கூறியவிஷயம் இதுதான்போலும்," என்று தலையசைத்துத் தன் விருப்பத்தின்படியே சந்திரமதி தனக்குரியவளானதைப்பற்றி அடங்கா மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

அப்போது சந்திரமதி தன்னிஷ்டப்படியே அரிச்சந்திரன் தன் கழுத்திலுள்ள தாலியைக் கண்டதைப்பற்றி மனத்தில் உவகை பொங்கத் தனதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிய இஷ்ட தெய்வத்தைத் துதித்தாள். அவ்வாறு துதித்துப் பின்னர், வேறொன்றையும் சிந்தியாமல் அரிச்சந்திரனுடைய பெயரையே மனத்திற் சிந்தித்தவளாய்ச் சேடியரால் கொடுக்கப்பெற்ற மணமாலையைக் கையில்வாங்கிக்கொண்டு சிவனைத் தியானித்து மேல்நோக்கி, "என்னை உலகத்திற் பிறக்கும்படி செய்து எனக்கு மிக்க சிறப்பை யுண்டாக்கிய உமைபாகனே! நான் அரிச்சந்திரமகாராஜனுடைய பெயரையன்றி வேறு புருஷரைச் சிந்தியாத கற்புவாய்ந்தவளும், உன் பாதத்தை மறவாத அடியாளுமாயிருப்பது சத்தியமானால் இந்த மாலையானது அவனுடைய கழுத்திலேயே போய்விழக்கடவது," என்று கூறி அம்மணமிருந்த மாலையை ஆகாயத்திற் சுழற்றி யெறிந்தாள். உயர்ந்த இரத்தினாபரணங்களை யணியப்பெற்று அழகு விளங்காநின்ற அவயவங்களையுடைய சந்திரமதி அவ்வாறு சுழற்றியெறிந்த மாலையானது அச்சபையி

ளுள்ள எல்லோரும் பார்த்து அதிசயிக்கும்படி அச்சந்திர மதியினுடைய கற்பின் மகிமையாலே வெற்றிமாலையைத் தரித்த வேலாயுதத்தைக் கொண்ட அவ்வரிச்சந்திரமகாராஜ னுடைய கழுத்தில் விழுந்து மார்பில் பிரகாசத்தோடு விளங் கிற்று; அப்போது அரிச்சந்திரனுடைய முகமானது உதய கால சூரியன்போல மகிழ்ச்சி மிகுந்து பிரகாசித்தது; மற்ற அரசர்கள், சந்திரமதி தங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை யென்று முகவாட்டத்தை யடைந்தபடியால் அவர்களுடைய முகங்களெல்லாம் சூரியன் முன்னே எதிர்ப்பட்ட சந்திரன் போல ஒளி குறைந்து விளங்கின; அப்போது அங்குக் கூடியிருந்த பெண்க ளெல்லோரும், "அரிச்சந்திரனுக் கும் சந்திரமதிக்கும் மங்கள முண்டாருக," என்று கூறி ஆர்ப்பரித்தார்கள்; தேவர்க ளெல்லோரும் அவ்விருவரையும் வாழ்த்தினார்கள்; இசைவல்லோர் கீதங்களைப் பாடி ஆரவாரித் தார்கள்; சந்திரமதியினுடைய உறவின ரெல்லோரும் சந் தோஷ வார்த்தைகளைக் கூறி முழங்கினார்கள்; மங்களவாழ்த் துப் பாடுவோரும் பல துதிப் பாட்டுக்களைப் பாடி ஆர்ப்பரித் தார்கள்; துறவினராகிய முனிவர்களும், "சந்திரமதியும் அரிச்சந்திரனும் நீடூழி வாழ்வார்களாக," என்று வாழ்த்தி னார்கள்; வேதப் பிராமணர்களும் வேதங்களைக் கூறி ஆர வாரித்தார்கள்; அதன்மேல் எல்லா வாத்தியங்களு முழங்கச் சகல சிறப்புக்களுடனும் நல்ல முகூர்த்தத்தில் அரிச்சந்திர னுக்கும் சந்திரமதிக்கும் வேதவிதிப்படி விவாகச்சடங்கு நிறைவேறிற்று. அவ்வாறு சிறந்த விவாகமானது நிறை வேறியபின் நல்ல இலக்கண விலக்கிய நூல்களை ஆராய்ந் துணர்ந்த வித்வான்கள் புகழ்ந்து பாடவும், பல வாத்தியங் களும் முழங்கவும், சங்கீத சாஸ்திர வல்லோர் மனமுருகத் தக்க இசைப் பாடல்களைப் பாடவும், வீணை, வேய்ங்குழல் முதலிய இன்னிசைக் கருவிகள் சப்திக்கவும், பரதசாஸ்திரத் தை நன்குணர்ந்த நிருத்தமாதர் அந் நூன்முறை தவறாது அபிநயஞ் செய்து நடனம் புரியவும், அந்தணரும், முனிவ ரும், அரசரும், உறவினரும், மற்ற மனிதர்களும், பெண்

களும், நால்வகைச் சேனைகளும் சூழ்ந்து நெருங்கிச் செல்லவும், அகவிதழ்களையுடைய பூமாலையை யணிந்த சுந்தரமுள்ள சந்திரமதியும், அவளால் மணமாலை சூட்டப்பெற்ற அரிச்சந்திரனும் ஊர்வலம்வந்து அந்தப்புரஞ் சேர்ந்தார்கள். அக்கலியாணத்தை முன்னிட்டு அந்நகரத்தில் சில தினங்கள்வரை வேடிக்கைகளும் விருந்துகளும் நடந்தன; அதன்மேல் சந்திரதயன் தன் மகளுக்குத் தகுதியான நாயகன் கிடைத்த சந்தோஷத்தினாலே, வேதியர்க்கும் வித்வான்களுக்கும் யாசகர்களுக்கும் அளவற்ற தானதருமங்களைச் செய்து சுயம்வரத்திற்கு வந்திருந்த அரசர்களுக்கும் மற்றையர்க்கும் தக்க மரியாதைகளை நடத்தி உபசரித்து அவர்களைத் தங்கள் தங்களுடைய நகரங்களுக்குச் செல்லுமாறு அனுப்பினான். எல்லோரும் தங்கள் தங்களுடைய பதிகளுக்குச் சென்றார்கள்.

மேற்கூறியபடி சந்திரமதியுடன் அந்தப்புரஞ் சென்ற அரிச்சந்திரன், மற்றை நாட்களில் நடக்கும் சடங்குகளும் நடந்தபின் அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளால் உபசாரத்துடன் படைக்கப்பெற்ற அறுசுவை மிகுந்த போசன மருந்தியும், தக்கோலம், திப்பிலி, இலவங்கம், பச்சைக்கற்பூரம், சாதிக்காய் என்னும் ஐந்து வஸ்துக்களையும் சேர்த்திடிக்கப்பெற்ற பஞ்சமுகவாசக் கலவையுடன் தாம்பூலந் தரித்தும், சந்தனக் கலவை பூசியும், மைத்துனி முறையுள்ள பல பெண்கள் பூச்செண்டெறிதல், மஞ்சணீரூற்றல், சந்தனக்குழம்பு தெளித்தல் முதலிய விளையாட்டுக்களைச் செய்து பரிகசிக்க அவர்களுடன் மகிழ்ந்து தானும் விளையாடியும், பின்னர் மேன்மை யுண்டாகும் நற்றினத்தில் சிறந்த புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற பள்ளியறையில் மிக்க பிரகாசத்தைக் கொண்ட ஒருகோடி மாணிக்க விளக்குகளைத் தூதிப் பெண்களிற் சிலர் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கவும், சிலர் சாந்தாற்றி கொண்டு வீசவும், சிலர் பொற்றட்டில் பஞ்சமுகவாசச் செப்பு, தாம்பூலம் முதலியவற்றை வைத்து அதனை ஏந்திக் கொண்டு நிற்கவும், சிலர் சந்தனக்கலவை பனிநீர் முதலிய

வாசனை வஸ்துக்களைத் தாங்கி நிற்கவும், சிலர் சூட்டுகின்ற மலர்க்கண்ணி, அணிகின்ற மாலை முதலியவற்றைப் பூவிடு பெட்டியில் வைத்துத் தாங்கி நிற்கவும், இரத்தினமயமாய் விளங்கும் கட்டிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பஞ்சணையைச் சார்ந்து கலவைச்சாந்தணிந்து மலர்மாலை சூடித் தாம்பூல மருந்திச் சந்திரமதியுடன் இல்லறவியலுக்குத் தகுதியாகப் பல வேடிக்கையான வார்த்தைகளைக் கூறி விளையாடத் தொடங்கினான். அப்போது சந்திரமதியும் கூந்தலுக்கு அகிற்புகையூட்டி, தேகத்தில் சந்தனச்சேறு, கஸ்தூரி, பனிநீர், பச்சைக்கற்பூரம், சவ்வாது ஆகியவைகளை யெல்லா மணிந்து அவனுடன் விளையாடத் தொடங்கினாள். அவ்வாறு இருவரும் விளையாடும்போது ஒருவர்மீதொருவர் மகரந்தங்களை வாரிவீசியும், சந்தனச்சேற்றைப் பூசியும், பனிநீரையிறைத்தும், மல்லிகை, சண்பகம், குருக்கத்தி, புன்னை, முல்லை, குரவம், மகிழ், தாமரை, நீலம், சாமந்தி, செருந்தி, இருவாட்சிமுதலிய மலர்களைச்சொரிந்தும், அளவற்றமகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அங்ஙனம் அவர்கள் ஆபரணங்கள் சப்திக்கவும், மாலைகள் சிதையவும், சூட்டியமலர்கள் சிந்தவும் விளையாடவே அவ்விருவருக்குமேற்பட்ட அன்பானது நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது; அதனால் அவர்கள் இரதியும் மதனும்போலவும், திருமாலும் இலக்குமியும்போலவும், பரமசிவனும் உமையும்போலவும், முருகனும் வள்ளியும்போலவும் உடலிரண்டு உயிரொன்றாய்க் கூடியுறவாடிப் பிணங்கியும் இணங்கியும் பெற்றோர் சுற்றோர் மகிழ, சாஸ்திரக் கிரமப்படி இல்லற வின்பத்தை யனுபவித்தார்கள். அரிச்சந்திரன் இவ்விதமே சந்திரமதியுடன் கூடி இணைபிரியாது விளையாடி மகிழ்ச்சியிருந்து சிலதினங்கள் வரை அக்கன்னடபுரியிலேயே தங்கியிருந்தான்.

அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியுடன் அயோத்திக்குத் திரும்புதல்.

அதன்மேல் அவனுக்குத் தன் நகரத்திற் கேகவேண்டுமென்று எண்ண முண்டானபடியால், அவன் தன்னுடைய

மாமனாகிய சந்திரதயனிடத்தில் தன தெண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். அவ்வாறு தெரிவிக்கவே அச்சந்திரதயன் ஒரு சுபதினத்தில் தன் மருமகனாகிய அரிச்சந்திரனுக்குச் செய்ய வேண்டிய சிறப்புக்களை யெல்லாஞ் செய்து சந்திரமதிக்கும் அளவற்ற ஆடையாபரணங்களையும், திரவியத்தையும், அடிமைப் பெண்களையும், பிரியமாக வளர்க்கும் கிளி, நாகணவாய்ப்புள் முதலியவற்றையும், அநேகம் விளையாட்டுக்கருவிகளையும், வாகனங்களையும், சீப்பு, கண்ணாடி முதலியவைகளையும், இன்னும் பெண்களுக்குரிய அநேகம் பொருள்களையும் சீதனமாகக் கொடுத்துக், குடும்பத்தை நடத்தக்கூடிய அநேகம் புத்திகளையுங் கூறி அரிச்சந்திரனையும் சந்திரமதியையும் அனுப்பினான். அவ்வாறு அவன் அனுப்பியவுடனே அவ்வரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் பயணஞ்சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டு அழகிய தேர்மேலேறிப் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற சிகரங்களையும், நீண்ட கதவுகளையும் கொண்ட கோட்டை மதிலைக் கடந்து வெளியேறிப் புறப்பட்டார்கள். அவ்வாறு புறப்பட்ட அவர்கள், பல நிறம்பொருந்திய அநேகம் சூரியர்கள் பரவினாற்போலப் பல முத்துக்குடைகள் மேலே நிழலைச் செய்யவும், பரிசுத்தமான வெள்ளைக் கொடிகள் பல ஆகாயத்தில் நிறைந்து விளங்கவும், எக்காளம் முதலிய பல வாத்தியங்கள் முழங்கவும், மின்னலைப்போல ஒளிபொருந்திக் கொடிபோற் றுவளுகின்ற மிருதுவான இடையையுடைய பெண்கள் பக்கங்களிலே நெருங்கி வெண்சாமரம் வீசவும், இருள் நிறமான சோலைகள் சூழ்ந்த அக்கன்னாமாபுரியினுடைய மதிலையும் அகழியையுங் கடந்து அப்பாற் சென்றார்கள். அப்போது சந்திரமதியை வழியனுப்பும்பொருட்டு வந்தவர்களும், காந்தள்மலர்போலும் சிவந்த கரங்களை யுடையவர்களுமாகிய சில பெண்கள் தங்கள் கைகளால் அவளை வணங்கி, "பெண்ணரசியே! நீ சந்தோஷமாகப் போய்வருவாயாக," என்று சொல்லித் திரும்பிச் சென்றார்கள்; சந்திரதயன் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மற்ற

அரசர்களும், மந்திரிகளும், பிரதானிகளும், சந்திரமதிக்கு நல்வார்த்தைகள் கூறி அரிச்சந்திரனை வணங்கிக்கொண்டு திரும்பினார்கள்; அன்பின் மிகுதியால் பின் தொடர்ந்து சென்ற நகரத்து ஜனங்களும் சந்திரமதியையும், அரிச்சந்திரனையும் பன்முறை வாழ்த்தியும் வணங்கியும் திரும்பினார்கள்; சந்திரமதியைச் சார்ந்த பரிவாரங்களும், அரிச்சந்திரனைச் சார்ந்த நால்வகைச் சேனைகளும் அவர்களைச் சூழ்ந்து மகிழ்ச்சியோடு ஆர்ப்பரித்துச் சென்றன.

இவ்வாறு சேனைகள்சூழ அவ்விருவரும் கன்னிமாபுரியைக் கடந்துசென்று, இதழ்கள் நெருங்கின தாமரை மலரின்மேலே தன்னுடைய ஆணுடனே கூடியிருந்த ஒரு பெட்டையன்னமானது அவ்வாணின் பக்கத்திலே ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரனுடைய நிழல் ஒரு பெட்டை யன்னத்தைப் போலத்தோன்ற அதைக்கண்டு, "ஒரு பெட்டை யன்னம் நம்முடைய சேவலுடனே கூடிக்கொண் டிருக்கிறது; நம் சேவல் நம்மையும் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டே அதனுடனும் கூடி யிருக்கின்றது; ஆதலால் இவனிடத்தே நாம் விசுவாசித் திருப்பது தகாது," என்று பிணங்கி வேறொரு புஷ்பத்திற் சென்று கோபத்தோடு தங்கும் சிறப்பையும் செழிப்பையுமுடைய நீர்சூழ்ந்த மருதநிலச்சார்பை யடைந்தார்கள். அப்போது அரிச்சந்திரன் அம்மருதநிலத்தில் மரக்கொம்புகள் நீண்டுள்ள பூஞ்சோலைகளையும், குளிர்ந்த தடாகங்களையும், அவற்றில் சார்ந்த நீண்ட சிறகுகளையுடைய பக்ஷிக் கூட்டங்களையும், நிறைந்த நீர்க்குளங்களிலே நீராடுகிறவர்களையும், மேற்கூறிய சோலைகளிலே மலர்களைக் கொய்து சூடிக்கொள்ளுகிறவர்களையும், சந்திரமதிக்குக் காட்டி, மேலும் அங்குள்ள விசேஷங்களை அவளுக்குக் காட்டத்தொடங்கி, அவளை நோக்கி, "இலக்குமிபோன்ற சிறப்பு வாய்ந்தவளே! இந்தப் பூஞ்சோலைகளி லெல்லாம் அழகிய பெட்டை வண்டுகள் சிவந்த புஷ்பங்களிலே சேர்ந்து அவற்றிலுள்ள தேனைப் பருகாமல் தங்களுக்குரிய ஆண் வண்டுகள் வருகிற வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்

றும் தோற்றமானது, உலகத்திலே உத்தமகுல ஸ்திரீகள் அறுசுவை யுண்டிகளைச் சமைத்து வைத்துக்கொண்டு தம் நாயகர் வரவை எதிர்பார்த் திருப்பதுபோலிருக்கின்றது பார்; நீட்சியும் கூர்மையும் பொருந்திய கண்களை யுடையவளே! காவலையுடைய தங்கள் வீட்டிலே தம்மைச் சேர்ந்தவர்களைமட்டும் இருக்கச்செய்து அன்னியரை நீக்கித் துரத்துகின்ற கொடுஞ் செய்கையையுடைய மனிதர்கள்போல இச் சோலைகளிற் செறிந்த மரங்களில் கட்டப்பட்ட தங்கள் கூடுகளிலே தாங்கள் பொரித்த குஞ்சுகளை மாத்திரம் இருக்கச் செய்து அவற்றின் சமீபத்தில் நெருங்குங்கருங்* குயில்களைத் துரத்தும் செய்கையைப் பார்ப்பாயாக; முத்துக்களைப்போலும் அழகிய பல் வரிசையையுடைய மயிலே! வரம்புகள் நீண்டுள்ள வயல்களுக்கு நீர்பாயும் நீண்ட மடைகளையுடைய மருதநிலத்திற் பாயும் வெள்ளமானது அம்மருதநிலத்தூர்களிலேயே தங்காமல் நடுவே பள்ளமாயுள்ள கால்களின் வழியாகத் தாழ்ந்து சென்று தூரமாகவோடி வெறும் நிலங்களிலே பாய்ந்து பரவுந் தோற்றமானது, மனைவியானவள் இல்லத்தில் தனித்திருந்து வருந்த அவளைவிட்டு ஒருவரு மறியாமல் மறைந்து சென்று தாசியர் வீட்டைச் சாருகின்ற கள்ளமிகுந்த தூர்த்தர் செய்கையைப் போன்று விளங்குகின்றதுபார்; எனது குலத்துக்கேற்ற பெண்ணே! தனவந்தர் பரிசு கொடுக்கப்பெற்று மகிழ்ந்து அவர்களிடம் பாட்டுக்களைப் பாடுவதுபோல இச் சோலையிலுள்ள மலர்கள் தேனைக்கொடுக்க அதனை விருப்பத்துடன் பருகி வண்டுகள் பாடவும், அப்பாடல்களுக் கிசையச் சிறப்புற்ற மயில்கள் நடனஞ் செய்யவும், தென்றற் காற்றுவந்து வீசுவதனாலே தடாகங்களில் அலைகளுண்டாய் மத்தளம்போ லொலிக்கவும்,

* குயில், காக்கைக் கூட்டில் அக்காக்கையின் முட்டைகளோடு அக்காக்கை யறியாமல் முட்டை யிட்டுவிட்டு அக்காக்கை தன் முட்டைகளோடு குயில் முட்டைகளையும் சேர்த்து அடைகிடந்து குஞ்சு பொரித்தவுடன் குயில் தன் குஞ்சுகளுக்கு மாத்திரம் தந்திரமாக இரை யூட்டுதற்குக் காக்கைக் கூட்டினருகே செல்லும். அப்போது காக்கை அதனைத் துரத்தும்.

பாடுவோருக்கும் ஆடுவோருக்கும் சிலர் பாக்கையும் சிலர்
வெற்றிலையையும் கொடுப்பதுபோலப் பக்கத்திலுள்ள கமுக
மரங்களும் வெற்றிலைக் கொடிகளும் பாக்கையும் வெற்றிலை
யையும் தாங்கி நிற்கவும், நாடகக்காரர்களுக்குப் பொன்னை
அள்ளிச் சொரியும் செல்வர்களைப் போலக் கொன்றை மரங்
கள் பொன்னிறமான மலர்களைச் சொரியவும் இச்சோலை
ஒரு நாடகசாலைபோல் விளங்கும் அழகைப் பார்ப்பாயாக;
மயில்போலுஞ் சாயலையுடையாளே! மதகிற் பாயும் நீரானது
மங்கலவாத்தியம்போல ஒலிக்கவும், வண்டுகள் பல்லாண்டு
கள் கூறி வாழ்த்துவனபோல இசை பாடவும், செந்தாமரை
மலர்கள் ஓமாக்கினிகள் போல விளங்கவும், இத்தடாகத்தில்
புதிதாக மலர்ந்த ஒருதாமரைப்பூவிலே சோடாகக்கூடியிருக்
கின்ற இளமையான ஆணன்னமும் பெட்டையன்னமும் விவா
கஞ்செய்துகொள்வனவற்றை நிகர்த்திருக்கின்றன பார்; பெண்
கொடியே! மேலே தூக்கிய வாலையுடைய எருமைக்கன்றுகள்
தங்கள் தாய்களிடத்தே பாலைக் குடித்துச் சந்தோஷமிகுதியி
னாலே இத்தடாகத்திலுள்ள மலர்ந்த தாமரைப்பூவைக் கடித்
திழுத்துக்கொண்டு நிற்குந் தோற்றமானது, பெண்கள்
பிணங்கிய சமயத்திலே நாயகர் சமாதானப் படுத்தும்பொரு
ட்டு அவர்களுடைய கையைப் பிடித்திழுப்பதுபோன் றிருக்
கின்றது பார்; பெண்ணே! இன்னும் நீர்ப்பறவைகள், இங்கே
யிருக்கின்ற குளத்திலேயிறங்கி மீன்களையெல்லாம் பிடித்துத்
தின்றுவிட்டு உடனே பறந்துபக்கத்திலுள்ள மற்றொரு குளத்
திலே போயிறங்குந் தன்மையானது, ஒருவரிடத்திலிருந்த
திரவியங்களையெல்லாம் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவர் தரித்திர
ரானவுடன் அவர்களைவிட்டு நீங்கிமற்றொரு தனவந்தரிடத்திற்
போய்ச் சேரும் வேசியர் தன்மையை நிகர்த்திருக்கின்றது
பார்; திருத்தமான ஆபரணங்களை யணிந்தவளே! இந்தக்
குளத்திலே மேலே பாய்கிற நீர்ப்பறவைகள் சேற்கெண்டை
யைப் பிடித்துத் தின்ன அதைக்கண்டஞ்சிப் பாய்கிற மற்ற
கயல்மீன்கள் செந்தாமரைமலரிலே விழுந் தோற்றமானது,
தன் தாயைப்பார்க்கிலும் அன்புடைய நாயகன் சன்னிதியிலே

இறக்க, அவனை யிழந்து அவ்விசனம் பொறுக்கமுடியாமல் உடனே அக்கினியிற் பாய்ந்திறக்கின்ற பதிவிரதைகளின் செய்கையை நிகர்த்திருக்கின்றது பார்ப்பாயாக; அழகிற் சிறந்தபெண்ணே! இந்தக்குளத்தில்கூட்டமாகக் கூடியிருக்கின்ற அன்னங்கள் தனித்தனியே பிரிந்து ஜலத்தில் நீந்தி இரை தேடிததின்ன, அவற்றோடு பிணங்கிய ஓரன்னமானது அவற்றோடு சேர்ந்திரைதேடாமல் காமபிணியுயர்ந்து ஒரு தாமரைமலரிற் சேர்ந்து தனியே யிருக்குந் தோற்றமானது, ஒரு கழைக்கூத்தாடிச்சி சபையினடுவே நீண்ட மூங்கிலின்மே லேறிக் கண்ழக் கூத்தாடுவதை நிகர்த்திருக்கின்றது பார்; இளங்கொடிபோலும் பெண்ணே! அந்தக் குளத்தினீரிலே யுள்ள தாமரைமலரில் வண்டுகள் நெருங்கி மொய்த்துக் குடைந்து தேனைக்குடிக்குந்தன்மையானது, தங்களிடத்தே மிகுந்த பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு அண்டினோர்க்குதவாமலிருக்கும் கருமிகள்பால் பல திருடர் சென்று அவர்களைப் பிடித்தடித்து அப்பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்ளுந் தன்மையைப்போன் றிருக்கின்றது பார்; வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய என் கண்ணே! இந்நிலத்திலே நெற்கதிரோடு சேர்ந்து அறுபட்டுக் கிடக்கும் தாமரைமலரானது, தம் நண்பருக்குக் கேடுவந்தபோது அவரைப் பகைவர்க்குக் காட்டிவிட்டு நீங்கிச் செல்லும் மகாபாவிகளைப் போலாமல் அந்நேயருடனே கூடி அவர்க்கு வந்த துன்பத்தைத் தாங்களும் அனுபவித்து அவரிறக்கும்போது தாங்களும் உயிர்விடும் உத்தம சிநேகிதர்களைப் போன்று விளங்குகிறதுபார்; பெண்களுக் கரசியானவளே! நல்ல பூவிதழ்களைக் கொண்டு இந்தக்குளத்துநீரிலே ஸ்நானஞ் செய்யும்பொருட்டு அழகியபுருவங்களும், கூந்தலும், நெற்றியும்விளங்கப்பெண்கள் விழுந் தோற்றமானது பல மின்னல்கள், நீண்ட விற்களையும், மேகத்தையும், மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனையும் தாங்கிக் கொண்டு தடாகத்திலே வீழ்வதுபோன்றிருக்கின்றது பார்; பசுங்கொடிபோன்ற பாவையே! இளமைமிகுந்த ஒருபெண்ணானவள், இக்குளத்தின் நீரிலே மூழ்கியெழுந்து தன்னுடைய

கூந்தலை நீர்வடியும் பொருட்டுக் கையினாலே சேர்த்து முறுக்கி, அவ்வாறு முறுக்கப்பட்ட கூந்தலும், அதன் கீழ்ச் சார்ந்த முகமும், அக்கூந்தலை முறுக்கிப் பிடித்த கையும் சேர்ந்து விளங்குகிற்கும் தோற்றமானது, காந்தள்மலருள்ள விடத்தைச் சார்ந்திருக்கும் ஒரு சந்திரனை ஒரு கரும்பாம்பு பற்றிப் பிடித்திருப்பதை நிகர்த்திருக்கின்றது பார்; எனதாருயிர்த் துணைவியே! சிறிய நெற்றியையும், விசாலித்த கண்களையுமுடைய ஒரு பெண் இக்குளத்து நீரிலே மூழ்க, அவளுடைய மணங்கொண்ட மலர்மாலையை யணிந்த கூந்தலிலிருந்த வண்டுகள் மேலே கிளம்பி ஆகாயத்திற் சுழன்றலைவது, தருமநீதியுடன் உலகத்தை யாண்ட மன்னன் இறந்துபோக அவனால் ஆளப்பட்ட குடிஜனங்கள் வருந்தி யழுது அலைவதுபோன் றிருக்கிறது பார்ப்பாயாக; பெண்மணியே! ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய ஒரு மங்கையானவள் இத்தடாகத்தின் நீரிலே மூழ்கி விளையாடி ஒரு தாமரைப்பூவின் இதழ்களைத் தடவி அதன்மேல் கையை வைத்திருக்குந் தோற்றமானது தன் முகத்தினழகைக் கண்டு நாணி வருந்தியழும் அத்தாமரைமலரை நோக்கி அவள், "நீ கண்ணீர்விட்டு வருந்தாதே; பயமடையாதே," என்று சொல்லித் தன் கையாற் றடவித் தேற்றுவதை நிகர்த்திருக்கின்றது பார்; சந்திரகுலந் தழைக்கவந்த தையலே! இச்சோலையிலுள்ள மாவரிசைகளின் நிழலிலே வருகின்ற ஒரு மங்கையினுடைய வண்டுகள் நிறைந்த கூந்தலினுள்ளே செருகப்பட்டு உரோமங்களினிடையிடையே வெண்மையாக விளங்கும் புஷ்பங்கள், நீலநிறம் பொருந்திய ஆகாயத்தில் படர்ந்த கரிய மேகத்தினிடையிடையே பல நக்ஷத்திரங்கள் தோன்றி விளங்குவனபோன் றிருக்கின்றது பார்; என் மனத்திற் கிசைந்த பெண்ணே! பல மலர்களும் பூத்து நிறைந்திருக்கின்ற இக்குளத்திலே மூழ்குகின்ற ஒரு பெண்ணானவள் இடைவிடாது வாசனையைக் கிரகிப்பதற்காக ஒரு நீலோற்பல மலரைப் பறித்துத் தன் நாசியில் அழுத்தி வைக்க அப்புஷ்பம் நாசியில் ஒட்டிக்கொண்டு விளங்கும்

தோற்றமானது, உலகத்தில் ஒருவர்க்குத் தோல்வியடைந்தவர் அவரோடு சமாதானஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி மற்றொருவரிடஞ் சென்று தம்மை ஜெயித்தவர்க்குச் சமாதான வார்த்தைகள் கூறும்படி அவரை வேண்டுதல்போலக் கண்களுக்குத் தோற்ற அந்நீலோற்பல மலரானது அக்கண்களோடு சமாதானஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி நாசியினிடஞ் சென்று தன்னை ஜெயித்த கண்களுக்குச் சமாதான வார்த்தைகள் கூறும்படி அந்நாசியை வேண்டுவதை நிகர்த்திருக்கின்றது பார்ப்பாயாக; எனக்கினிமையைத் தரும் பெண்ணமுதமே! இந்தப் பொய்கையிலுள்ள செவ்வல்லி மலரானது இதில் நீராடும் வெற்றியைக் கொண்ட வேல்போலுங் கண்களையுடைய ஒரு பெண்ணின் வாயைக் கண்டு அவ்வழகைத் தானும் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பி முகமலர்ந்து இனிய வார்த்தைகள் கூறி அவளுடைய பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு வணங்குதல்போல இதழ்களை விரிந்துயர்ந்து, மேனி பசந்து உட்டுளையாயிருக்கும் தன்னுடைய கொடிகளால் அப்பெண்ணின் பாதங்களிற் பின்னிக்கொண்டு அப்பாதங்களினடியிலே தலை சாய்ந்து வீழ்ந்து வீழ்ந்ததையே அம்மலருள்ள அச்செவ்வல்லிக் கொடிப் பின்னலை நீக்கமுடியாமல் அக்கொடியையும் இழுத்துக்கொண்டு அதனுடன் நீரில் மூழ்கி வெளியேறும் அவள் படுந் துன்பத்தைப் பார்ப்பாயாக; பரிமளமிகுந்த மலர்மாலையை யணிந்தவளே! இக்குளத்தின் நீர்த்துறையிலே நீராடும் இப்பெண்ணின் பக்கத்திலே ஸ்நானஞ் செய்யும் ஓராடவனை அவனுடைய நாயகி கண்டு பிணங்கிக் கண்கள் சிவந்து கோபங்கொண்டு பார்க்க, அவள் தன்மையை யெண்ணி அவன் ஆச்சரியமுற்றுப் புன்சிரிப்புடன் அவளைப் பார்க்கும் விநோதத்தைப் பார்," என்று எல்லா விநோதங்களையுங் காட்டிக்கொண்டே சென்றான்; சந்திரமதியும் அவ்விநோதங்களெல்லாம் தனக்குப் புத்தியை விருத்தி செய்யக்கூடியவைகளா யிருந்தபடியால் அவற்றை மிக்க விருப்பத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் சென்றாள்.

இவ்வாறு அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் தங்கள் சேனைகளுடன் எல்லா விநோதங்களையும் பார்த்துகொண்டு நல்ல வளப்பத்தையுடைய அம்மருதநிலத்தையுங் கங்கையையுங் கடந்து சென்று செல்வதற் கரிதான பாலைவனத்திற்குப் போய், அரிச்சந்திரன் முன்னே செல்லும்போது அவனுக்குப் பொற்றோர் முதலியன உதவி வரங்கொடுத்த காளிதேவி வீற்றிருக்கும் பொன்மயமான கோவிலைக்கண்டார்கள். அதன்மேல் அவ்விருவரும் அக்கோவிலுக்குட் புகுந்து முற்றத்தில் நின்று அநேகம் யோகினிக்கூட்டங்கள் சூழச் சிறப்புடன் சிம்மாசனத்திலமர்ந்திருக்கும் அக்காளியைத் துதித்து வணங்கி மீண்டு கங்காநதிதீரச்சார்பாகச் சென்று அக்கங்கையிலே நீராடினார்கள்.

அரிச்சந்திரன் அயோத்தி யடைதல்.

மேற்கூறியபடி கங்காஸ்நானஞ்செய்த அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் அதற்கப்பாற் புறப்பட்டு மூங்கில்கள் வளர்ந்துள்ள பெரிய மலைகளையும், பிரப்பங்காடுகள் சூழ்ந்த அருவிகளையும், அவ்வருவிகளி னிடையிடையே தோன்றும் திட்டுக்களையும், இன்னும் ஆங்காங்கே வட்டமாக வளைந்து சக்கரவாளகிரியைப்போல் விளங்கும் பல சிறு குன்றுகளையும், மரங்களடர்ந்த பல காடுகளையும் கடந்து சென்று மதில்களுயர்ந்துள்ள அயோத்திமாநகரைச் சார்ந்தார்கள்; அங்ஙனஞ் சார்ந்து பின்னர் யானைகளின் தொனி முழங்குவதான அழகிய கோட்டை வாயிலுக்குள்ளே நுழைந்து, தோரணங்கள் கட்டப்பெற்று அலங்காரத்துடன் விளங்கும் தெருக்களைத் தாண்டி அநேகம் பெண்கள் மங்கள வாழ்த்துக்களைப் பாடவும், சில பெண்கள் ஆலத்தி யெடுக்கவும், சில பெண்கள் திருஷ்டிபரிகாரஞ் செய்யவும், வேதகோஷைகள் முழங்கவும், வாத்தியகோஷங்கள் சப்திக்கவும், சுற்றத்தார் மனமகிழ்ச்சியோடு எதிர்கொண்டழைக்கவும் நிறை நீக்குடம் போன்ற சிகரத்தைத் தாங்கியிருக்கின்ற சுவர்ணமயமான அரண்மனைக்குட் புகுந்தார்கள். அதன்மேல் சில தினங்கள்

வரை அவ்வாண் மனையில் விருந்தும் வேடிக்கைகளும் நடந்தன; அந்நகரத்திலுள்ள பெரியோர்களும், அரிச்சந்திரனுடைய நேயர்களும் வந்து அவனுக்கு மண முடிந்த சுபகாரியத்தைப்பற்றி விசாரித்துச் சென்றார்கள்; அந்நகரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சந்தோஷங் கொண்டாடினார்கள்; தேவாலயங்களிலெல்லாம் திருவிழாக்கள் நடந்தன; பல சிற்றரசர்களும், கோசலநாட்டிலுள்ள சீமத்தனக்காரரும் தாங்கள் கொண்டுவரத் தக்க பல பொருள்களையும் கொண்டுவந்து அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னே வைத்து அவனை வணங்கி அவனால் கொடுக்கப்பட்ட சன்மானங்களை வாங்கிச் சென்றார்கள்; பின்னர் இவ்விதச் சிறப்புக்களுடன் அந்த அரிச்சந்திரமன்னன் அவ்வயோத்திமாநகரத்திற் றங்கிச் செங்கோல் செலுத்தியும், அந்தப்புரத்தில் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற பஞ்சணைமேல் சுருங்கிச் சிறிதாயிருக்கிற இடையையுடைய சந்திரமதியுடன் கூடிப் பிரியா நேயங் கொண்டும் வாழ்ந்திருந்தான். இவ்வாறு அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், இரதியும் மதனும்போலப் பொருந்தி இல்லறம் நடத்திவரச் சில தினங்கள் கழிந்தன.

தேவதாசன் உற்பத்தி.

மேற்கூறியபடி சில தினங்கள் கழிந்தபின் கற்பகவிருக்ஷத்தை நிகர்த்த ஈகைபொருந்திய கையையுடைய அரிச்சந்திரமகாராஜன், அச்சந்திரமதியை ஒருநாளும் பிரியாமல் அவளுடன் நேயங்கொண்டு இல்லறம் நடத்திவருங் காலத்திலே, மணமிகுந்த மலரையணிந்த கூந்தலையுடைய அந்தச் சந்திரமதியின் திருவுதரத்திலே கருப்பமுண்டாயிற்று. அவ்வாறு கருப்ப முண்டானவுடனே அரிச்சந்திரனுக் குயிர்போலும் நலத்தையுடைய அச்சந்திரவதியின் அழகான உடம்பெல்லாம் உரோமஞ் சிலிர்த்துப் புளகாங்கிதமும் அதிகரித்தது; கோலைத்தொழிலையுடையனவாய் நீண்டு மருட்சியடைந்திருந்த அவளுடைய கண்களும் குழிந்து பள்ளமாயின; குளிர்ந்த முகமும் சோடச கலைகளையுடைய சந்திரனைப்போல

வெள்ளை நிறத்தை யடைந்தன; இப்படியே இன்னும் கருப்பத்திற்குரிய பல குறிகளும் விளங்க நாளுக்குநாள் அக் கருப்பம் வளரவே, அவள், தொடுத்த மலரை யணிந்த கூந்தலுஞ் சோர, செழுமையாய் அரையி லுடுத்தப்பெற்ற வஸ்திரங் குலைய மிருதுவாக நடக்கலாயினாள்; அவளுடைய உடம்பிலுள்ள நரம்புகளும் பச்சை நிறத்தை யடைந்தன; அப்போது பார்த்தோர், 'இடையுஞ் சிறிது இருக்கிறது,' என்று கூறும்படி மருங்குலும் சற்றுப் பருத்து விளங்கிற்று. இவ்வாறு இடை பருத்துத் தேகம் முதலியன தளர்ந்து ஒன்பது மாதங்களுங் கழிந்து பத்தாவது மாதம் வந்தவுடனே அச்சந்திரமதியானவள் முன்னிலும் அதிகமான கருப்பவேதனை யடைந்து நடக்கவுஞ் சக்தியற்றவளாய்த் தோழிமார்கள் இருபுறத்திலு நின்று கைகளைத் தாங்கி முன்னே செல்ல வருந்தி நடந்து சஞ்சரித்தும் பத்துமாதமும் பூரணமாக நிரம்பினவுடனே ஒரு சுபதினத்தில் யாதொரு தோஷமு மில்லாமல் சிறந்த புத்திரனைப் பெற்றாள். அவ்விசேஷத்தை உடனே தாதிமார்கள் பிரபுவாகிய அரிச்சந்திரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன் தனக்குப் புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷ செய்தியைத் தாதிகள் கூறக்கேட்ட மாத்திரத்திலே அடங்கா மகிழ்ச்சி யடைந்து முதலில் தெய்வங்களுக்குச் சிறப்பு நடத்தும்படிச் செய்து, அதன்மேல் தன் பொக்கிஷ சாலையைத் திறந்துவிட்டு ஏழுநாள்வரை யாசக ரெல்லோரும் கூடித் தங்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களை வாரிக்கொள்ளுமாறு செய்யும்படி பிரதானிகளுக்கு உத்தரவளித்தான்; அரண்மனையை அலங்கரித்து அன்னதானம், சுவர்ணதானம், கோதானம், பூதானம் முதலிய தானங்களையுஞ் செய்தான்; நகரத்தி லுள்ளவர்களை யெல்லாம் சந்தோஷங் கொண்டாடும்படி அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

அதனால் அயோத்திமாநகரத்தி லுள்ளவர்கள் தங்கள் தங்கள் வீடுகளையும் முற்றங்களையும் சுத்திசெய்து சந்தனக் குழம்பால் மெழுகி மலர்களாலும் தோரணங்களாலும் அலங்

கரித்து, வீதிகளிலெல்லாம் பானைகளிலே பனிநீரையும், மற்ற வாசனைத் திரவங்களையும், புழுகையும், கஸ்தூரியையும், சந்தனத்தையும் விட்டுக் கரைத்து அவ் வாசனைக்கலவைநீரைத் தெளித்து, நவரத்தினப் பொடிகளால் கோலமிட்டு, எங்கும் மாவிலைகளாலும் புஷ்பமாலைகளாலும் தோரணங்கள் தொடுத்துக்கட்டி, அந்த வீதிகளிலும் விநோத அலங்காரத்தைச் செய்தார்கள். அவ்விதம் நகரெங்கும் அலங்கரித்து முடிந்தவுடன் அரண்மனையிலும் நகரத்திலுமுள்ள பெண்களெல்லோருங் கூடி அரிச்சந்திரமன்னனுக்குப் புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷத்தினாலே மஞ்சணீராடத் தொடங்கி மாத்தொட்டிகளிலும், பானைகளிலும், தோணிபோலிருக்கிற பாத்திரங்களிலும், கடாரங்களிலும் மஞ்சணீரைக் கரைத்தூற்றி நிரப்பி வீதிகளிலெல்லாம் அவற்றை வைத்தார்கள். அங்ஙனம் எங்கும் மஞ்சணீர்ப் பாத்திரங்களை வைத்துக்கொண்ட பின்னர் அப்பெண்கள் தெருக்களிலே கூடி இடையிலே சேலைகளை நழுவாமல் இறுகக்கட்டிக்கொண்டும், இரவிக்கைகளை இறுக்கியணிந்துகொண்டும், கூந்தலைப் பின்னிக்கொண்டும், ஆபரணங்களைத் திருத்தமாக அணிந்துகொண்டும், மின்னுகின்ற பொற்கிண்ணங்களையும், பொற்றுருத்திகளையும், நெருங்கின தந்தக்குழல்களையும், தோற்றுருத்திகளையும் கைகளிலே கொண்டு அவற்றில் மஞ்சணீரை நிரப்பி, 'நில்லும்! நில்லும்!!' என்று ஒருவர்முன்னொருவர் எதிர்த்து அம் மஞ்சணீரை ஒருவர்மீதொருவர் ஊற்றியும், சிதறியும், பீச்சியும் தாங்க ளணிந்த மோதிரங்கள் கழன்றுபோகவும், முத்துமாலைகள் அற்றுச் சிதறவும், அம்மஞ்சணீர் விளையாட்டை நடத்தினார்கள். அவ்வாறு விளையாடும்போது அவ்விளையாட்டிற் கேற்ப உடுக்கை, இடக்கை, சங்கு, நகரா, துந்துபி, பேரிகை, சின்னம், எக்காளம் முதலிய வாத்தியங்களெல்லாம் இடியைப்போன்று முழங்கின; அங்ஙனம் வாத்தியங்கள் முழங்க விளையாடி வீதிகளிலே நெருங்கிய பெண்களெல்லோரும் பல மின்னல்களைப் போலவும் விளங்கினார்கள். இன்னும் அம்மஞ்சணீர் விளையாட்டிலே முருக்கம்பூவைப்

போலும் வாயையுடைய ஒருத்தியின் முகத்திலே மற்றொருத்தி, அழகிய பீச்சக் குழலிலே கொண்ட செழுமையான மஞ்சணீரை யிறைக்க, அத்தோற்றமானது சூரியனுக்கு எப்போதும் அர்க்கியங் கொடுக்கிற ஜலத்தை சாந்கால சந்திரனுக்குங் கொடுக்குஞ் செய்கையைப்போன் றிருந்தது; மான் போலுங் கண்கள் பொருந்திய ஒருத்தியின் குளிர்ந்த முகத்தில் மற்றொருத்தி தன் அருந்தியிலுள்ள மஞ்சணீரைப் பீச்ச அந்நீர் ஒரே தாரையாக நீண்டு சென்று அம்முகத்திற் படுந் தோற்றமானது கடலிலே தோன்றுகின்ற வெண்மையான சந்திரனைக் கவ்விக்கொண்டு விளங்குகின்ற கேதுவென்னும் பாம்பின் தோற்றத்தை நிகர்த்திருந்தது. இவ்வாறு பல விநோதங்களெல்லாம் தோற்றும்படி அவர்கள் மஞ்சணீரை வூற்றி விளையாடியதோடு இன்னும், புனுகு, சந்தனம், குங்குமம், பனிநீர், பொன்னிறமான கந்தபொடி, வாசனைத் தைலங்கள் முதலியவைகளையும் இறைத்து விளையாடினார்கள். அதன்மேலெல் லோரும் ஸ்நானஞ்செய்து அரிச்சந்திரனுடைய புத்திரன் யாதோ ரிடையூறுமின்றி வாழ்ந்தோங்கும்பொருட்டுத் தெய்வத்தைத் தொழுது பல சிறப்புக்களையும் நடத்தி மகிழ்ச்சியுற் றிருந்தார்கள். இன்னும் அந் நகரத்திலுள்ள மற்றப் பெண்களுக்கும், புருஷர்களுக்கும், அரிச்சந்திரனுக்கும், சந்திரமதிக்கும் அப்போது உண்டான சந்தோஷமானது, பாற்கடலிலே அரிதான அமுதம் தோன்றியபோது தேவர்களுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும் உண்டான சந்தோஷம்போல் விளங்கிற்று.

மேற்கூறியபடி எல்லோரும் அளவற்ற ஆனந்தத்தை யடையுமாறு புத்திரன் பிறந்தபின் அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் ஜாதக கருமம் முதலிய சிறப்புக்களை யெல்லாம் செய்து, மேன்மக்களுக்குள்ள புத்தியையும், நீதியை யுடையவர்களுக்குள்ள குணத்தையும், மனுதருமசாஸ்திர கேள்வியையும் அக்குழந்தைக்குப் பாலுடன்கலந் தூட்டுவதுபோல எல்லாஞானமும் உண்டாகும்படி பாலூட்டித் தாலாட்டி வளர்த்தார்கள். பின்னர், மும்மூர்த்திகளை யொப்பான தவ

முனிவர்கள் வந்து அப் புத்திரனை ஆசிர்வதித்து நிகாற்ற சிறப்பினையுடைய அவனுக்குத் தேவதாசனென்னும் திருநாமஞ் சூட்டினார்கள். அவ்வாறு நாமஞ்சூட்டியதன்மேல் தாய் தந்தையாகிய அந்த அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், சுற்றத்தாரும், தீாதியரும்கூடி அத் தேவதாச னென்னும் புத்திரனுக்குப் பொன்னாலே செய்யப்பெற்ற காப்பையும், புலி நகத்தாலே செய்யப்பெற்ற பதக்கத்தையும், தண்டைகளையும், முத்துமாலையையும், கிண்கிணியையும், துர்த்தேவதைகளா லேற்படும் இடரினின்றுங் காத்தற் பொருட்டுக் காவற் கடவுளாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் சங்கு, சக்கரம், கதை, வாள், கோதண்டமென்னும் ஐம்படைகளையும் அமைத்துச் செய்யப்படும் பஞ்சாயுதப் பூணையும், மோதிரங்களையும், பொன்னரைஞாணையுமணிந்து அவனைப் பெருமை மிகுந்த இரத்தினத்தொட்டிலேற்றி நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அவன் வளர்ச்சியடைவதற் கேதுவான காரியங்களை நடத்தி வந்தார்கள். அப்புத்திரனும் மகிழ்ச்சியுடன் வளர்ந்து ஐந்துவய தடைந்தவுடன் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்கப் பெற்றுக் கல்விபயின்று ஏழுவயதடையவனாய்த் தாய் தந்தையர்க்கு மகிழ்ச்சியைச் செய்து அவரிடத்தே வதிந்துவந்தான். அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் தங்களுக்குச் சிறந்த புத்திரன் கிடைத்த சந்தோஷ மிகுதியால் அகம்பூரித்து எங்கும் இசைபரவத் தங்கியிருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கும்போது அரிச்சந்திரன் சத்தியந் தவறாதவனாயும், உயிர்போனாலும் பொய் கூறாதவனாயும், தன்னுயிர்போல மன்னுயிரையும் பாதுகாக்கத் தக்கவனாயும், முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்க்கும் தகுதியுடையவனாயும், இல்லையென் றிரப்போர்க் கில்லையென்னாத இதயம் படைத்தவனாயும், பருந்தும் கோழிக்குஞ்சும் ஒரு கூட்டி லிருந்து வாசஞ்செய்பவும், புலியும் பசுவும் ஒரு துறையில் நீருருந்தவும், விட்டில், தன்னரசு, வேற்றரசு, யானை, மிகுமழை, மிகுகாற்று, கிள்ளை, நஷ்டம் என்னும் எட்டு வகையாலும் ஏற்படும் நாட்டுக் குற்றங்களை நீக்கிச் செங்கோலோ

ச்சி வந்தபடியால் அவனுடைய கீர்த்தியானது மூவுலகங்களி லும் சென்று வியாபித்திருந்தது. இப்படி அரிச்சந்திரன் தன் மனைவி மக்களுடன் வாழ்ந்துவருங் காலத்தில் அதன் மேல் அவனுக்குவந்து சம்பவித்த விஷயங்களை இனிக் கூறுவாம்.

விவாககாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

இந்திரகாண்டம்.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

இம்மை யம்மை மறுமை யென்ன
    விசைத்து மாமறை கூறிய
மும்மை யுந்தெளி வுற்று நெஞ்சினின்
    முக்கு றும்பு மறுத்திடுஞ்
செம்மை யன்பர் மனத்து வைகிய
    தெய்வ நாயகர் தேவிமற்
றெம்மை யாளுடை யம்மை தாள்க
    ளிரண்டு மேத்தி யிறைஞ்சுவாம்.

மனிதருக்கு இப்பிறப்பும், முற்பிறப்பும், வருபிறப்பு மாகிய மூன்றும் உண்டென்று சிறந்த வேதங்கள் வற்புறுத்தி முழங்கிக்கூறிய அம்மூவகைப் பிறப்புக்களின் வகைகளைத் தெளிந்து அவை உண்டாகா திருக்குமாறு, அவற்றிற் கேது வாயிருக்கும் காமம், வெகுளி, மயக்கமென்கின்ற மூவகைத் தோஷங்களையும் மனத்திற் சாராமற் போக்கிய செம்மை யான குணத்தையுடைய அன்பு நிறைந்த அடியார்களது இருதய கமலத்தில் தங்கிய தேவர் நாயகனாகிய பரமசிவக் கடவுளின் தேவியும், எங்களை யாட்கொள்ளுந் தொழிலை யுடையவளுமாகிய உமையின் இரண்டு பாதங்களையும், இனி மேற் சொல்லப்போகும் விஷயங்கள் இனிது முடிதற்பொரு ட்டுத் துதித்து வணங்குவாம்.

இதுவரை மகாகீர்த்திமானாகிய அரிச்சந்திரனுடைய செங்கோன் முறைமையையும், அவனுடைய உன்னதமான இல்

வாழ்க்கைச் சிறப்பையும் கூறினோம்; இனி இந்திரன் சபையில் வசிஷ்டர் அரிச்சந்திரனுடைய சத்தியத்தைப் புகழ்ந்துரைத்தபோது விசுவாமித்திரர் மறுத்துரைத்ததையும், அதன்மேல் விசுவாமித்திரர் தாம் கூறியபடி அரிச்சந்திரனைத் துன்பப்படுத்தியாவது பொய் கூறும்படிச் செய்யக் கருதி முதலில் மிருகங்களைச் சிருஷ்டித்துக் கோசல நாட்டின் வளத்தை அழிக்கும்படியேவ, அம்மிருகங்கள் அவ்வாறே சென்றழித்தபோது அரிச்சந்திரன் வேட்டையாடும் பொருட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றதையும், அங்கே நடந்த விசேஷங்களையுஞ் சொல்லத்தொடங்கி, முன்னர் இந்திரனுடைய அமராவதிப்பட்டணத்தின் சிறப்பையும், அவன் கொலுச் சிறப்பையுங் கூறிப் பின்னர் மற்றவற்றை முறையே கூறுவாம்.

பொன்னகர்ச் சிறப்பு.

திருமாலின் உந்திக்கமலத்திலே தோன்றிய சதுர்முகப் பிரமதேவன் பெற்ற காசிபருடைய மனைவியான அதிதியென்பவளால் பெற்றுக் குலபுத்திரனாக வளர்க்கப்பெற்று வளர்ந்து தனது பலத்தினாலே முன்னாளில் கோபங்கொண்டு மலைகளினுடைய சிறகுகளையறுத்த வச்சிராயுதபாணியாகிய மேற்கூறிய இந்திரனென்பவன் அரசாட்சி செய்கின்ற சிறப்புவாய்ந்த அமராவதிப்பட்டணம் எத்தகையதெனில், அங்கே மாடங்கள், மண்டபங்கள், மேடைகள், பெரிய மதில்கள், வருவதற்கும் போவதற்கு மேதுவாயிருக்கும் வாயில்கள், அவற்றிலுள்ள கதவுகள், நீண்ட கூடங்கள், கோபுரங்கள், உயர்ந்த உப்பரிகைகள், அழகான திண்ணைகள், கோயில்கள், ஆட்டங்கற்றுக்கொள்ளுகிற நாடகசாலைகள், அரண்மனைச் சிகரங்கள் ஆகியவைகளெல்லாம், வெண்ணெய்வற்கனிரசம் பெருகிப் பாய்ந்ததனா லுண்டான சாம்பூநதம் என்னும் பொன்னாலே செய்யப்பட்டும், இடையிடையே உயர்ந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றும் அநேகமாய் விளங்கும்; வேதசாலைகளும், யாகசாலைகளும், யோகசாலைகளும், மின்னலுக் கொப்

பான தேவரம்பைகள் பாடுகிற கீதசாலைகளும், சுருதிகூட்டி மீட்டுவனவாகிய கின்னரிகளை வாசிக்கும் சாலைகளும், நாயகர்நாயகிகள் சயனிக்கும் பள்ளியறைகளும், பெரியபூஜையை நடத்துகிற சாலைகளும், எல்லோரும் கூடி விரோதமில்லாமல் பல விளையாட்டுக்களை நடத்திச் சந்தோஷத்தை யனுபவிக்கத் தக்க சாலைகளும் எவ்விடத்தும் அமைந்திருக்கும். தங்களுக்குயிரென்று சொல்லத்தக்க அன்புவாய்ந்த நாயகருடனே தேவகன்னிகைகள் கூடிச் சந்தோஷமாக வாழுகின்ற வீடுகளிலெல்லாம் அநேகம் பதுமராகமணிகள் மிக்க ஒளியுடன் பிரகாசிக்கும் தோற்றம், தேவர்களுக்குப் பகைமை உண்டாக்குகின்ற அசுரர்களிருந்து வாசஞ்செய்கின்ற திரிபுரத்திலே பற்றிய நெருப்பின் சோதியைப்போன்று விளங்கும்; இன்னும் அவ்வீடுகளில் பதிக்கப்பெற்றிருக்கும் வயிரங்களும் முத்துக்களும் ஒளிவிடுந்தோற்றம் அத்திரிபுரத்திலே பற்றிய நெருப்பினுண்டான புகையை நிகர்த்திருக்கும்; மதிலாற் சூழப்பெற்ற அந்நகரத்திலேயுள்ள மாளிகைகளில் நாகரத்தினங்களும், முத்துக்களும், இந்திரநீலமணியும் ஆங்காங்கே பதிக்கப்பெற்றிருத்தலின் ஒருபக்கத்தில் சூரியனுடைய சிவந்த பிரகாசமும், ஒருபக்கத்தில் சந்திரனுடைய வெள்ளிய பிரகாசமும், ஒருபக்கத்தில் நீலநிறமாகியவொளியும் பரவி ஒரே சமயத்தில் எரிக்கின்ற வெயிற்காலமும், இளநிலாக்காலமும், இராக்காலமுந் தோன்றி மிக்க ஆச்சரிய முண்டாகும்; ஆதிசேடனுடைய உச்சியிலிருக்கின்ற மணிபோற் சிறந்த நாகரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்று உயர்வாகி விளங்கும் வரிசையான சாலைகளினும், பெரிய மாகதமணிகள் பதிக்கப் பெற்று விளங்கும் வரிசையான தாழ்வாரங்களினும், அதிக்கையிலே பாக அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தையும் உறிஞ்சுவனவாகிய மதயானைகளும் குதிரைக் கூட்டங்களும் இரண்டுகோடானுகோடிக் கணக்காக நிற்கும்; பந்து மூதலியன ஆடுதலும், நீராடுதலும், மலர்கொய்து சோலைகளிலே விளையாடுதலும், தேவர்க்காடுதலும், பாடுதலும், பூங்கொத்துக்களைச் சூடுதலும், பலவிதமான பொம்மைகள் பச்சைக்கிளி

கள் நாகணவாய்ப் புட்கள் கிளிகள் முதலியவைகளைத் தேடிக்கொள்ளுதலும், பூஞ்சோலைக்குப் போதலும், அங்கே உல்லாசமாக வசித்தலும், மனக்குறைவு தீர்தலும், தங்கள் நாயகருடன் கூடலும் பிணங்கலும் ஆகிய இவ்வகைத் தொழில்களை எந்த நேரமும் அங்குள்ள பெண்களிடத்திற் குடிகொண்டிருக்கும்; இன்னும் எதிர்த்த ஆடவர்மீது போர்செய்யுந் தன்மையும், உரிய நாயகர்மீது அன்பைச் செலுத்துந் தன்மையு முள்ள கண்கள் காதுகளுடனே மோதிச் சண்டைசெய்யவும், இடையில் வஸ்திரத்துடன் அணியப்பட்டிருக்கும் மேகலாபரணங்கள் வீசுகின்ற பிரகாசஞ் சூழவும், ஒவ்வொரு முற்றத்திலும் அரம்பா ஸ்திரீகள் வயிரமணிகள் பதிக்கப்பெற்ற பலகையிலிருந்து ஊசலாடுந் தோற்றம் ஆகாயத்தில் மின்னற்கொடி உலாவுவதைப்போன் றிருக்கும்; அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் என்னும் ஐந்துவிருக்ஷங்களையுங்கொண்ட சோலைகளெல்லாம் மிகவுஞ் சிவந்திருக்கின்ற தளிர்களை யீனுகின்றனவாயும், அரும்புகளை விடுகின்றனவாயும், அவ்வரும்புகள் மலர்ந்த மலர்களிலே தேனைச் சொரிகின்றனவாயும், இலைகளை உதிர்க்கின்றனவாயும், இனிமையான மலர்களைச் சிந்துகின்றனவாயும், இரத்தினங்களை உதிர்க்கின்றனவாயும், ஆபரணங்களைச் சிந்துகின்றனவாயும், பழுத்த கனிகளைச் சொரிகின்றனவாயும் விளங்கும்; தேவஸ்திரீகள் கச்சை யிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு இரத்தினமயமாக விளங்கும் பெரிய உப்பரிகைகளின்மேலேறிப் பூவையணிந்து கூந்தலைமுடித்துக் கொண்டு கழற்காய், பந்து, அம்மானை ஆகிய இவைகளைக் கூர்மையான நகங்களைக் கொண்ட கைகள் சிவக்க விளையாடுங் காலத்தில் அவைகள் வரிசையாக மேலெழுந்து விளங்கும் தோற்றம் பொன்மயமான பெரிய சிகரங்களையுடைய மேருமலையின்மேல் பலகாலும் நக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள் படிந்தெழுவதுபோன் றிருக்கும்; உடுக்கைபோன்று துவளுகின்ற இடையையுடைய பெண்கள் கைகளிலே யணிந்த வளையல்களின் ஒளி மிகுந்திருக்கும் உப்பரிகைகளின்மேல், அடிப்

பாகந் துவளவும், நடுப்பாகந் துவளவும், நுனிப்பாகந் துவளவும் அழகிய கொடிகள் துவண்டாடுவதா லுண்டாகு மொலியானது கலியுக முடிவிலே பொங்கியெழுந் தொலிக்கின்ற சமுத்திர வோசையையும், அக்காலத்திற் பெய்யும் மழையினு லுண்டாகும் இடிமுழக்கத்தையும் நிகர்ப்பதல்லது வேறொன்றையும் நிகர்க்காது; அதிசயிக்கத்தக்க நிலாமுற்றத்திலே முன் கணவரோ டாடிய பெண்களால் அறுத்தெறியப்பட்ட மாலைகளினின்றுஞ் சிதறிய முத்துக்களும், மாணிக்கங்களும், பின்னர் அப்பெண்கள் அந்நாயகரோடு சேர்ந்து ஜலக்கிரீடை செய்து விளையாடுங் காலத்தில் அந்நீரால் சிறிய ஜலதாரைகளின் வழியே தள்ளிக்கொண்டு போகப்பட்டு அப்பட்டணத்தின் தெருக்களில் சிவப்பும் வெளுப்புமாய்ப் பரவிக்கிடக்கும் காட்சியானது, சூரியனும் சந்திரனும் இரவென்னும் கன்னிகையிடம் சார்ந்து அவள் கையைப் பற்றிக்கொண்டு, ''நீ எனக்கே உரியவளாவாய்,'' ''நீ எனக்கே தலைவியாகக்கடவாய்,'' என்று ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே சொல்வதுபோன்று விளங்கும்; இன்னும் ஆங்கே மிக்க விருப்பத்தோடு கொடுத்தற் கெண்ணுகின்றவரே நிறைந்திருப்பதன்றிக் கிடைப்பதை ஆசையோடு பெற்றுக்கொள்ளுந் தன்மையுடையவ ரில்லையாதலின், பாடுகின்ற பெண்களும், அழகிய வீணையைக் கற்று வாசிக்கும் பெண்களும், நாடகமேடையிலே ஆடுகின்ற பெண்களும் தங்களுக்கு நற்பரிசாகப் பெற்றுக்கொள்வது ஆகாயவாசிகளுடைய மனவிருப்பமல்லாது வேறொன்றில்லை; இளம்பிறையை நிகர்த்த நுதலில் பெருமை பொருந்திய ஒளியையுடைய பட்டம் விளங்கவும், காதுகளில் சோதிநீளும் தோடுகள் அசையவும், மூங்கிலையொத்த தோள்களுக்கு மேலே இரத்தினமாலைகள் மின்னவும், சிக்கறுத்து வாரி முடித்துப் பருத்திருக்கும் கொண்டை நிலைகொண்டு குலுங்கவும் அந்த அமராவதிப் பட்டணத்தின் வீதியிலே செல்லும் பெண்களை மேலே காணும்போது அவர்களுடைய அந்த நெற்றிப்பட்டத்தை மின்னலென்றும், கொண்டையை

மேகமென்றும் இவ்வுலகத்தவர் சொல்லுவார்கள்; இன்னும் அது, அநேகம் சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த கவிவாண ரெல்லோரும் உலகத்தில் ஒரு சிறந்த நகரத்தை வருணிக்கும்போது, "இது பொன்னகருக்குச் சமமானது," என்று வருணிக்கக் கூடிய சிறப்புவாய்ந் திருத்தலின் அதற்கு நிகராக எந்த நகரத்தையும் சொல்லுதல் இயலாது.

இந்திரன் சபாமண்டபச் சிறப்பு.

இத்தகைய சிறப்புக்களைக் கொண்ட அந்தப் பொன்னகரிலே, அலர்ந்த மலர்களுடனே உயர்ந்தெழுந்து நிற்கும் கற்பகக்காட்டினடுவே, அசுரர்களுக் குதவியான மலைகளினிறகுகளை வெட்டி ஒளி வீசுகின்ற வச்சிராயுதத்தைக் கையிலே தாங்கிய தேவேந்திரன், பலவகை இரத்தினங்களோடு சமுத்திரத்திலே அழுந்தின மைநாகமலைபோல வீற்றிருந் தரசுபுரியும் சபாமண்டபமானது எத்தன்மையுடையதெனில், அதில் பலமான அஸ்திவாரமிட்டு, வெண்மைநிறம் பொருந்திய பளிங்குக் கற்களினாலே தளவரிசையியற்றி அதனிடையிடையே வேடிக்கையாகச் சுவர்ணத்தாலே சந்து பதிவுசெய்து, அத்தளத்தில் உயரமாகக் கட்டியிருக்கிற திண்ணைக்குறடுகளின்மேலே ஒவ்வொரு வரிசைக்கும் ஆயிரமாயிரம் வீதமாகப் பருத்த பவளத்தூண்களை நிறுத்தி, அவைகளின்மேலே சேர்த்திருக்கிற போதிகைகளும், உத்தரங்களும் அநேகம் வயிரங்களாற் செய்யப்பட்டு விளங்கும்; மேற்கூறியபடி இயற்றப்பட்டிருக்கும் பத்திகளையுடைய அவ்விடத்தைச் சுற்றிலும் இந்திரநீலக்கற்களை அடுக்கிச் சுவருயர்த்தி, அச்சுவரின்மீது அளவற்ற பிரகாசத்தையுடைய மரகதத்தாலே மேற்றளமியற்றி அதற்குக் கீழே உட்செல்வதற் கேற்படுத்தப்பட்ட வாயிலில் நாட்டப்பட்டிருக்கும் கோமேதகத்தூண்கள் மிக்க சோதியை வீசிக்கொண்டிருக்கும்; இன்னும் அம்மண்டபத்தின் முகடெல்லாம் மாணிக்கத்தா லியற்றப்பெற்று அளவற்ற பிரகாசத்துடன் விளங்கும்; அதன் முன் முகப்பெல்லாம் முத்துக்களால் அலங்கரிக்

கப்பெற்றிருக்கும்; இஃதன்றி மேற்கூறியபடி நிறுத்தப்பட்ட அம்மண்டபத்தின் தூண்வரிசைகளிலெல்லாம் பல யாளிக் கூட்டங்களும், சிங்கக்கூட்டங்களும், யானைக்கூட்டங்களும், குதிரைக்கூட்டங்களும், அன்னங்களும், கிளிகளும், வைடூரியம் முதலிய பல இரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் செய்து வைக்கப்பெற்று அழகுடன் பிரகாசிக்கும்; இன்னும் இத்தகைய சிறப்புள்ள அம்மண்டபத்தின் உச்சியிலே வைக்கப்பெற்றிருக்கும் பூரணகலசமானது, "ஆதிசேடனுடைய சிரோரத்தினத்தை இம்மண்டபத்தின் முகடு பெற்றுக் கொண்டதோ! அல்லது இங்கே இடிவந்து சேர்ந்திருந்து கொழுந்துவிட்டெரிகிறதோ! அல்லது ஒளி மிகுந்த பல சூரியர்களும் கூடி இங்கே வந்து ஒருருவமாய்த் தங்கியிருக்கின்றனரோ!" என்று பார்த்தோர் சொல்லும்படி நேர்த்தியாய் விளங்கும்; இத்தகைய பூரணகலசத்தையுடைய அச்சபாமண்டபமானது நான்கு பக்கத்திலும் ஆயிரங்காத வளவுள்ளதாய் விசாலித்து, ஆயிரங்கோடானுகோடி பூதங்கள் வெளியே நின்று தன்னைத் தாங்குவதுபோலச் சுற்றிலும் பூதங்களை யமைத்துச் செய்யப்பட்ட தோற்றத்துடன் மேலே உயர்ந்து, தெய்வலோகத்துக் கப்பாலுள்ள உலகங்களையுங் கடந்து சென்று எல்லா வுலகங்களுக்கும் முதன்மைத்தாகிய பிரமதேவனுடைய சத்தியலோகத்தையுந் தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தி வளர்ந்திருக்கும்.

இந்திரன் கொலுச்சிறப்பு.

"பிரமதேவன் ஆராய்ந்து சிருஷ்டித்த அண்டங்களெல்லாம் இதற்குச் சமமாகமாட்டா," என்று பார்த்தோர் கூறும்படி தெய்வத்தச்சனாகிய மயன் தன்னுடைய புத்தி நுட்பத்தைக் கொண்டு சமைத்த அச்சித்திரமண்டபத்திலே தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரன் தன்னுடைய சிறப்பிற்குத் தகுதியாக அம்மயனாலேயே செய்யப்பெற்ற சிங்காதனத்தின்மேல் தன் நாயகியாகிய இந்திராணியுடனே கூடி வேத சாஸ்திரங்களின் பிரயோசனங்களை யுணர்ந்த பெரியோர்க

ருடன் வழக்கப்படி ஒரு தினம் கொலுவிருந்தான். அங்ஙனம் கொலுவிருந்தபோது அவன், பாதாளலோகத்திலுள்ள இருளையும் தன்னுடைய சிறந்த இரத்தினகிரீடத்தின் ஒளி சென்று நீக்கவும், ஒருகோடி சூரியர்கள் ஏதோ ஒரு காரணத்தினல் ஓரிடத்தில் ஒன்றாகக் கூடி விளங்கினாற்போல மகாதோரணமானது தானிருக்குமிடத்திற்குமேல் மிக்க பிரகாசத்துடன் விளங்கவும், கோடி அரம்பாஸ்திரிகள் பக்கத்தேநின்று அழகிய சாமரங்களை வீசவும், வெண்மையான பிரகாசத்தையுடைய முத்துக்குடையானது, அவனுடைய ஆயிரங்கண்களின் கரியவொளி பாய்ந்து பாய்ந்து விலகுவதனாலே அடிக்கடி கருமைநிறத்தை யடைந்து மீண்டும் வெண்மை நிறத்தோடு இடைவிட்டுப் பிரகாசிக்கவும், இந்திராணியின் கருமேகம்போன்ற கூந்தலின் நிழல் அவனுடைய திருமேனியிலே வீசவும், தேவர்களும், அசுரர்களும், * கேசரர்களும், தும்புருக்களும், சித்தர்களும், கந்தருவர்களும், † சாரணர்களும், பூதர்களும், பைசாசர்களும், கின்னரர்களும், நாரதனும், நாகர்களும், இயக்கர்களும், அரக்கர்களும் கூடித் துதிசெய்யவும், மிகவுஞ் சிறப்புற்று விளங்கினான்.

அப்போது சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சனி, அக்கினி, வாயு, வருணன், யமன், குபேரன் முதலியவர்களெல்லோரும் அச்சபையிலே வந்து கூடினார்கள். பின்னும், சனகன், சமதக்கினி, சனற்குமாரன், அநகன், பிருகு, அத்திரி, சத்தி, அகத்தியன், கனகன், சுகன், காசிபன், கௌதமன், ஆபஸ்தம்பன், பனகன், உபமன்னியன், சங்கன், உரோமபாதன், பாத்துவாஜன், குமுதாக்கன், பராசரன், அருந்ததி நாயகனாகிய வசிஷ்டன், வீரியம் மிகுந்த விசுவாமித்திரன் ஆகிய முனிவர்களும் வந்து கூடினார்கள்.

அரிச்சந்திரனைப்பற்றி வசிஷ்டருக்கும் விசுவாமித்திரருக்கும் ஏற்பட்ட விவாதம்.

மேற்கூறியபடி முனிவர்களும், மற்றவர்களும் இந்திரன் சபையில்வந்து கூடியவுடனே அவ்விந்திரன் அவர்களெல்

* கேசரர் - வித்தியாதரர். † சாரணர் - ஒற்றர்.

லோருக்கும் தகுதியான ஆசனங்களுதவி அவர்களை உட்காரும்படிச் செய்து எல்லோரு மிருந்தபின்பு, தான் கொவ்வைக்கனிபோன்ற தன்னுடைய வாயைத் திறந்து சில வார்த்தைகளைப் பேசத் தொடங்கினவனாய் அவர்களுள் முனிவர்களை நோக்கி, "பெரிய தவத்தை யுடையவர்களே! கரையை மோதும் அலைகளையுடைய பெரிய சமுத்திரத்தாற் சூழப்பெற்ற பூவுலகத்திலுள்ள அரசர்களுள், தாம் ஆளுகிற நாடு நகரங்களிலே பாவங்களும் துன்பங்களும் நடப்பதற் கிடங்கொடாமல், மெய்ம்மையையும் நல்ல சாஸ்திர விசாரணையையும், அதற்கேற்ற நல்லொழுக்கத்தையும் பெற்று, அறத்தை வளர்த்துவரும் யோக்கியர்களாகிய அரசர்களை எனக்குத் தெரிவிப்பீராக," என்று கூறினன். பரிமள மிகுந்த கூந்தலையுடையவளான இந்திராணிக்கு நாயகனாகிய தேவேந்திரன் அவ்வாறு கூறிய வார்த்தைகள் அங்குக் கூடியிருந்த எல்லாருடைய செவிகளிலும் புகுந்த மாத்திரத்தில், அவர்களுட் சிறந்தவரும், அன்னவாகனத்திலேறிவருகின்ற பிரமதேவருக்குப் புத்திரரும், தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவரும், வேதங்களின் பொருள்களை ஐயமறத் தெரிந்தவருமாகிய வசிஷ்ட மகாமுனிவர் அவ்வினாவுக்கு விடை கூறத் துணிந்து, இந்திரனை நோக்கி, "தேவர்க்கதிபதியே! தாம் கூறியபடி பூவுலகத்தில் எல்லா நீதிகளும் பொருந்தியவன் அயோத்தி நாட்டை யாளும் அரிச்சந்திரனொருவனே; அவன் உலகத்தில் எல்லா நலங்களினும் நிகரற்றவன்; அன்னியர் மனைவியர்க்குச் சகோதரனானவன்; வெவ்விதான போரைச் செய்வதிலும் இணையில்லாதவன்; இன்னும் கீர்த்தியினாலும், வேதார்த்த வுணர்ச்சியினாலும், மனுதரும சாஸ்திரக் கிரமப்படி நடக்கும் நடக்கையினாலும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் வேதாந்தசாஸ்திர ஞானத்தினாலும், பொறுமையினாலும், பொய் கூறாமையினாலும், முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்க்குந் தன்மையினாலும், ஈகையினாலும், செல்வத்தாலும், வடிவத்தாலும், எவரும் மெச்ச இல்லறநடத்தும் நல்லறிவாலும், தன்னுயிரைப்போல மற்றெல்லா வுயிர்களையும்

பாலித்துப் பாதுகாக்கும் ஜீவகாருணியத்தாலும், கோன் முறை வழுவாத அரசாட்சிபுரியுந் தன்மையாலும், தெய்வ பக்தியாலும், குருவிசுவாசத்தாலும் மிகவுஞ் சிறப்புற்ற வன்,'' என்று கூறினர்.

அதைக் கேட்டவுடனே அங்கு வந்திருந்த காதிராஜன் புத்திரராகிய கௌசிகனென்னும் விசுவாமித்திரமுனிவர், தாம் முன்னே அரசராயிருந்தபோது வசிஷ்டமுனிவர் தவஞ் செய்த காட்டிற்கு வேட்டையாடச் சென்று, அவ்வசிஷ்ட முனிவர் காமதேனுவால் உபசரித்திட்ட விருந்துண்டு அக் காமதேனுவைத் தமக்கு வேண்டுமென்று கேட்டு அவர் கொடாததால் அதனை வலிதிற் பிடிக்க முயல, அஃது உடல் சிலிர்த்ததினின்று முண்டான மிலேச்சர் தம் சேனையை யழிக்க, அப்போது தம்முடைய நூறு புத்திரர்களும் அவ் வாறு நேர்ந்தது வசிஷ்டருடைய வஞ்சனையென்றுன்னி அவ ரோடு போர்க்கெழுந்து அவர் விழித்துப் பார்த்தமாத்திரத் தில் எரிந்து சாம்பலானது கண்டு தாமும் அவருடன் போர் செய்யத் தொடங்கி ஆற்றுமல் வெட்கத்தை யடைந்து, "அரசரினும் முனிவரே சிறந்தவர்,'' என்று துறவடைந்து இக்காரணத்தால் எப்போதும் அவ்வசிஷ்டர்மீது பொறாமை யும் கோபமுங் கொண்டிருப்பவராதலின், அவர் வார்த்தை களை மறுக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையவராய் அவ் வசிஷ்டமுனிவரை நோக்கி, "வசிஷ்டரே! உலகத்தில் மிக வும் பொல்லாதவனும், மகாபாதகனும், பரதார இச்சையுள்ள னும், பிறருக்குப் பயன்படாதவனும், பொய்யனும், சிறி தேனும் அடக்கமில்லாதவனும், பொறுமையற்றவனும், அற் பனும், வஞ்சகனும், புத்தியீனனுமாகிய அரிச்சந்திரனை மிகவும் நல்லவனென்று வாய் கூசாமல் இந்தத் தேவராஜன் சபையில் பலரறியக் கூறினீர்; இதனால் உமக்கு யாது பயன்?'' என்று சொன்னர். அவ்வாறு சொல்லவே வசிஷ்டமுனிவர் மனம் பொருதவராய்க் கோபங் கொண்டு, "கௌசிகமுனி வரே! உலகத்தில் தீய செய்கைகளையெல்லாம் நீக்கி நற் செய்கைகளையே செய்யும் செம்மைக் குணத்தையுடைய

மெய்யனாகிய அரிச்சந்திரனை மகா பாவியென்றும், பொய்ய னென்றும் கூறி உம்முடைய இயற்கையான துர்க்குணத்தை இப்போது விளக்கிக் காட்டினீர்; ஒரு மகா புண்ணிய புருஷனாகிய அரசனை இகழ்ந்துரைத்த உம்முடைய வாய் இன்னும் வேகாதிருக்கிறது! உமது மனமும் வேகாதிருக்கிறது! நீரும் வெந்து சாம்பலாகா திருக்கிறீர்! இப்படியிருப்பதனாலே இச்சமயம் தெய்வமும் உம்மைத் தண்டனை புரியாமல் உம்மோடிணங்கி யிருக்கின்றது; எப்படி யிருந்தாலும் நல்லோரைப் பழிக்கும் நீர் நற்கதி யடையமாட்டீர்," என்று படபடப்புடன் கூறினார். வசிஷ்டமுனிவர் மேற்கண்டபடி தெய்வத்தைநொந்து விசுவாமித்திரனைக் கடிந்துகூறவே, கொடுஞ் செய்கைக்கே இருப்பிட மானவராகிய அவ் விசுவாமித்திரர் அடங்காக் கோபங்கொண்டு அவ் வசிஷ்டரைப் பார்த்து, "ஒரு கொடியனை நல்லவனென்று பொய்கூறிய உம்முடைய வாயிற் புழுவுண்டாகிச் சிந்துமேயன்றி மெய்யையே கூறுவதான என்னுடைய வாயும் மனமும் வேகமாட்டா," என்று கூறினார். அதைக் கேட்டவுடன் காட்டிலே பிடித்த நெருப்பானது மேகமண்டலத்தளவு முயர்ந்து வளர்ந்தாற்போல வசிஷ்டமுனிவர் மனத்திலே மிக்க ஆத்திரமுண்டாகி வளர அதனாலே அவர், எல்லாம் தகனமாகும் பிரம கற்பத்தின் முடிவில் தோன்றுகிற கால ருத்திரனைப்போன்று கண்களிலேயுண்டான நெருப்புப்பொறி யெல்லாத்திக்கிலுஞ் சிதறக் கோபங்கொண் டெழுந்தார்; விசுவாமித்திரரும் அவருடைய கோப வார்த்தைகளைப் பொறாதவராய் அவரைப்போலவே கோபங்கொண் டெழுந்து பலவிதமான கடுஞ்சொற்களைக் கூறி அதட்டிக்கொண்டு நின்றார்; அப்படி நிற்கும்பொழுது அவ் விருவரிடத்திலு முண்டான கோபாக்கினியானது மிகவும் அதிகரித்து விளர்ந்து கொழுந்துவிட் டெரிந்து அப் பொன்னுலக மெல்லாம் பாவிப் பிரமலோகத்திலும் தாவிச் சென்றது.

அவ்வாறு அவர்களுடைய கோபாக்கினியானது, வண்டுகள் மதுவையுண்டு களித்து இராகம் பாடத்தக்க தாமரை

மலரிற் பிறந்தவனாகிய பிரமதேவனுடைய உலகம்வரையி லும் பரவி வீசும்போது, தேவர்களுக் கதிபனாகிய இந்திரன் அக் கோபாக்கினியின் உக்கிரத்தைக் கண்டு, "இப்போதுண் டாகியிருக்கும் இவர்களுடைய கோபாக்கினியின் மிகுதியால் ஆகாயம், பூவுலகம் ஆகிய எல்லா வுலகங்களும் அழியும்; ஆதலால், இதனைத் தணிக்கவேண்டும்," என்று பயந்து உடனே எழுந்திருந்து அவ்விருவருக்கு மிடையிற்போய் நின்று, "முனிவர்களே! நீங்கள் கோபங்கொள்வது தகாது; சமாதானத்தோடு உங்கள் சொற்களை உறுதிப்படுத்தும் மார்க்கத்தைத் தேடுங்கள்," என்று சொல்லி அவர்களுடைய கோபத்தை ஆற்றி மனத்தையுந் தேற்றித் தன்னுடைய சிவ ந்த தாமரைமலர்போலுங் கரங்களால் அமைத்து, அவர்களை உட்காரும்படிச் செய்து மீண்டும் அவர்களை நோக்கி, "முனி சிரேஷ்டர்களே! உங்களுடைய வார்த்தைகள் நீங்கள்கோபஞ் செய்துகொள்வதால் உறுதிப்படமாட்டா; அரிச்சந்திர னுடைய குணங்களைப் பரீக்ஷித்தறிந்தால்மட்டும் அவைவெளி ப்படும்; ஆதலின், அவ்வரிச்சந்திரன் சத்தியந் தவறுதவன் றென்பதைப் பற்றிப் பரீக்ஷித் தறியவேண்டும்; அங்ஙனம் பரீக்ஷிக்கும்போது எவர்சொற்கூறவறுகுமோ அவர் செய்யத்தக்க காரியம் யாது? அதை முடிவு செய்துகொண்டு உங்கள் சொற்களின் உண்மையை வெளிப்படுத்துங் காரியத் திற் பிரவேசிப்பீராக," என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொன்னவுடன் கடல்போற் பெருகும் அன்பினை யுடையவ ராகிய வசிஷ்டர் முன்னுண்டான கோபத்துடனே, "நான் சொல்வதற்கு மாற்றமாக அரிச்சந்திரன் பொய்யனென்பதை இந்த விசுவாமித்திரன் காட்டுவானாகில் அப்போதே நான் என்னிடத்திலுள்ள தவத்தையெல்லா மிழந்து தாழ்ந்த புலைச்சேரிக்குப் போய்த் தலையோட்டிலே பிச்சைவாங்கி யுண்டலைந்து யமலோகத்துக்குத் தனித்துப் போகக்கட வேன்," என்று சபதங் கூறினார். அதன்மேல் அங்கிருந்த நாரதமகாமுனிவர் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, "கௌசிக ரே! நீர் சொல்லுகிறபடி அரிச்சந்திரன் பொய்யனாயிருப்பா

ருகில் மாறுபடாத நீதியையுடைய வசிஷ்டர், இத்தகைய சபதத்தைச் சொல்வாரோ? ஒருபோதும் சொல்லமாட்டார்; அவர் கூறியபடியே அரிச்சந்திரன் சத்தியசீலனாகவே யிருப்பான்; நீர் கூறியபடி அவன் கெட்டவனா யிருக்கமாட்டான்; ஆயினும், அவன் அசத்திய முடையவ னென்பதை உம்மால் உறுதிப்படுத்தக் கூடுமானால் நீரும் வசிஷ்டரைப்போலவே ஒரு சபதத்தை இந்திரனுக்கு முன்னே கூறும்," என்று சொல்லி அவரையும் கிளப்பிவிட்டார்; நாரதர் அவ்வாறு தூண்டவே அந்த விசுவாமித்திரரும் நாரதரை நோக்கி, "நல்லது; அவ்வாறே செய்கிறேன்; ஆனால் வசிஷ்டரைப்போல அவ்வளவு கடுஞ்சபதங்கூற என்னால் முடியாது; நான், அரிச்சந்திரன் பொய்யனென்பதை உறுதிப்படுத்தாமல் தோற்றுப்போவேனானல், நான் செய்திருக்கிற மெய்யான தவத்திலே பாதித் தவத்தை அவருக்கு மனப்பூர்வமாகக் கொடுத்துவிடுவேன்," என்று கூறினார். விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக்குவது சந்தேகமாதலால் அவர் வசிஷ்டர் கூறியபடி கடுஞ்சபதங்கூறத் துணியவில்லை.

அதன்மேல் நாரதர் விசுவாமித்திரரை நோக்கி "கௌசிகரே! நீர்சொன்ன இந்தச் சபதமே போதும்! போதும்!! இனி அரிச்சந்திரனிடத்தில் நான் சென்றால் இங்கு நடந்த இந்த விசேஷத்தை அவனிடஞ் சொல்லாதிருக்க முடியாதாகையால் நான் அங்கே போகாதபடி என்னைத் தேவர்களுடைய காவலுக்குள் வைத்து, இந்தச் சமாசாரங்கள் அவனுக்குத் தெரியாதிருக்கும்படிச் செய்து, இந்தக்ஷணமே நீர் இவ்விடத்தை விட்டுச்சென்று அயோத்தி நாடடைந்து சூரியகுலத்திற் பிறந்தவனாகிய அரிச்சந்திரனிடம் சார்ந்து, அங்கமைந்த அவனுடைய நீதிக்கிரமங்களையும், தருமத்தினது நேர்மையையும், பரிசோதித்தறிந்து உம்முடைய விடாமுயற்சியினாலும் சாமர்த்தியத்தாலும் எந்தவகையினாலாவது அவன் அசத்தியமுடையவ னென்பதை வெளிப்படுத்துவீராக," என்று கூறினார். இந்திரனும் அவ்வாறே இசைய்யும்படி கட்டளையிட்டு, அவ் விசுவாமித்திரர் சபதம் நிறை

வேறும்வகையிலும் அரிச்சந்திரனிடம் இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தா திருக்கும்பொருட்டு நாரதரையும் தேவர்களுடைய காவலுக்குள் இருக்கும்படிச் செய்தான்; அந்த நாரதரும் அவ்வாறே தேவர் காவலுக்குள் ளிருந்தார். அதன்மேல் அத்தேவசபை கலைந்தது. நாரதர்தவிர அங்கே கூடியிருந்த முனிவர்களெல்லோரும் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்; விசுவாமித்திரர் கரியமேகம்போலும் நிறத்தையுடைய இந்திரனை ஆசீர்வதித்து அரிச்சந்திரனிடம்போய்த் தாம் உத்தேசித்த காரியங்களை நிறைவேற்றும்பொருட்டுத் தமக்குரிய விடமாகிய மேருகிரிச்சாரலிலுள்ள சோலைக் கேகினார்.

இந்திரகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

வஞ்சனைக் காண்டம்.

கலிவிருத்தம்.

“திருந்து செஞ்சொற் செழுமறைக் கௌசிகர்
பொருந்து நீர்க்கடற் பூதலஞ் சார்ந்துபண்
டருந்த வம்புரி சாலை யணைந்துபுக்
கிருந்த னர்பின் னிகழ்ந்த தியம்புவாம்.”

திருத்தமான செவ்விய சொற்களைப் பேசுவதில் வல்லவரும், செழித்த வேதப்பொருளை யுணர்ந்தவருமாகிய கௌசிகர், முன்கூறியபடி சென்று நீர் நிறைந்த கடலாற் சூழப்பட்ட பூவுலகை யடைந்து, ஆதிகாலத்தில் மேருகிரிச்சாரலிலிருந்து தாம் அரிய தவத்தைச் செய்த சாலையைச் சார்ந்து அதற்குள்ளே புகுந்திருந்தனர். இனி அதற்குப் பின்னால் நடந்த செய்தியைக் கூறுவாம்:

விசுவாமித்திரர் மேலே சொன்னவாறு தவச்சாலையிற் சேர்ந்திருந்தவுடன், “நாம் சத்தியந் தவறாதவனாகிய அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனென்று இந்திரனுக்கு முன்னே பலரறியக் கூறினோம்; வசிஷ்டருடைய விரோதமே இவ்வாறு

கூறுதற்குக் காரணமாயிருந்தது; ஆகலின், இனி எப்படியாவது அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக்கி இந்திரனுக்குக் காட்டி நம்முடைய சொல்லை உறுதிப்படுத்தவேண்டும்; இதற்கு என்ன உபாயத்தைச் செய்யலாம்," என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஆகாயகமனிகளாகிய பல முனிவர்கள் மேருகிரிச்சாரலையடைந்து விசுவாமித்திரரைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் ஆகாயத்தைவிட்டுப் பூமியிலிறங்கிப் பூஞ்சோலைக்குள் தவச்சாலையிலமர்ந்திருந்த அவ் விசுவாமித்திரரைக் கண்டு தங்கள் தேகம் பூமியிலே படிய விழுந்து வணங்கினார்கள். அவ்வாறு வணங்கவே விசுவாமித்திரர் ஆசி கூறி அவர்களுக்கு ஆசனமளித்து எல்லோரையும் உட்காரும்படிச் செய்தார். அவர் விருப்பத்தின்படியே அம்முனிவர்க ளெல்லோரும் தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசனங்களிலமர்ந்தார்கள். அப்படியிருந்தபின்பு அவர்கள் கௌசிகரை நோக்கி, "விசுவாமித்திரரே! நீர் தேவர்கள் வாசஞ்செய்யும் பொன்னுலகத்திற்குப் போய்வந்தீரே; அங்கு என்ன விசேஷங்கள் நடந்தன? அவற்றையெல்லாம் எங்களுக்குக் கூறவேண்டும்," என்றுரைத்தார்கள். அப்போது விசுவாமித்திரர், "தெய்வலோகத்தில் நடந்த அரிச்சந்திரனுடைய விஷயத்தை இவர்களிடம் தெரிவித்தால் அஃது உலகத்தில் வெளிப்பட்டு நாம் உத்தேசித்திருக்கும் காரியத்திற்கு அதனால் இடையூறுண்டாகும்; ஆதலால் அதைக் கூறாமல் மறைத்து வேறொரு விஷயத்தைச் சொல்லி இவர்களையே அரிச்சந்திரனிடமனுப்பியாகத்திற்குப்பொருள் கேட்டு வரும்படிச் செய்து அவன் சம்மதித்துக் கொடுக்கும் பொருளினாலும் வேறு வழிகளினாலும் அவனுக்கு வஞ்சனைகளையும் துன்பங்களையும் படிப்படியாக இயற்றி நாம் உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்," என்று தமக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு அவர்களிடம், தெய்வலோகத்தில் இந்திரன் வினவியதையும், அதற்கு வசிஷ்டர் கூறியதையும், அவர் வார்த்தையைத் தாம் தடுத்துரைத்ததையும் கூறாமல், அவர்களை நோக்கி, "முனிவர்களே! நான்

பொன்னுலகத்திற்குப் போயிருக்கும்போது சிறந்த வேதப் பொருள்களை அறிந்திருக்கும் தேவர் சபையிலே கூடியிருந்த முனிவர்களுக்குள் யாகத்தின் உயர்வைப்பற்றிப் பேச்சு நடந்தது; அப்போது அம்முனிவர்கள் யாகங்களிற் சிறந்த ஒரு யாகத்தைத் தெரிவித்தார்கள்; அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் எப்படியாவது அந்த யாகத்தைச் செய்துமுடிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்குண்டாயிற்று; அதனால் அந்த யாகத்தை முடிக்கும்பொருட்டு ஒலிமிகுந்த கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்திற்கு விரைந்துவந்தேன்; இதுதான் தெய்வலோகத்தில் நடந்த விசேஷம்; இதற்காக நீங்கள் செய்யவேண்டிய காரியமொன்றுண்டு; அதை என்பொருட்டுச் செய்ய இணங்குவீர்களாயின் அஃதின்னதென்பதை உங்களுக்கு நான் தெரிவிக்கிறேன்," என்று சொன்னார்.

இந்த வார்த்தைகளை அம்முனிவர்கள் கேட்டவுடன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! நீர் எந்தக் காரியத்தைச் சொன்னாலும் தடையின்றிச் செய்ய நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்; ஆதலால், அவ்விஷயத்தை உடனே தெரிவிப்பீராக," என்று கூறினார்கள். அதன்மேல் விசுவாமித்திரர் முகமலர்ந்து அவர்களிடம், "முனிவர்களே! நான் செய்யக்கருதியிருக்கும் அந்த யாகத்திற்கு அளவற்ற திரவியம் வேண்டியிருக்கின்றது; அதைக் கொடுக்கத்தக்கவன் உலகத்தில் அரிச்சந்திரனொருவனேயாவன்; ஆதலால், நீங்கள் அயோத்திக்குச்சென்று அரிச்சந்திரனைக் கண்டு இந்த யாகத்திற்குரிய திரவியம் வேண்டுமென்று யான் கேட்டதாக அவனிடம் தெரிவித்து அவனுடைய சம்மதத்தைப் பெற்று வருவீராக; இதைச் செய்வீர்களானால் உங்களுக்கு மிகவும் புண்ணியமுண்டு," என்று தெரிவித்தார்.

அரிச்சந்திரனிடம் பணங் கேட்கும்பொருட்டு விசுவாமித்திரரால் அனுப்பப்பட்ட முனிவர்கள் அயோத்திக் கேகுதல்.

மேற்கூறியபடி விசுவாமித்திரர் தெரிவித்தவுடனே முனிவர்கள் அவருடைய வார்த்தைக்கிணங்கி எழுந்திருந்து

அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, மலைச்சாரலிலுள்ள அச்சோலையைவிட்டுப் புறப்பட்டு வழியிலுள்ள பரிமள மிகுந்த வனங்களையும், மருதநிலச்சார்பான இடங்களையும் கடந்து சென்று குளிர்ந்த கங்காஜலம் பாய்ந்து பெருகுவதான கோசலநாட்டை யடைந்தார்கள். அவ்வாறடைந்த அவர்கள் பின்னர், கரும்புகள் வளர்ந்திருக்கின்ற வயல்களிலெல்லாம் பொன்னிறமுள்ள நெற்கள் தென்றற்காற்றாலசைந்து சாமரம் போல் வீசத் தாமரைமலராகிய சயனத்திலே தூங்குகின்ற சிறப்பினையுடைய அன்னப்பறவைகள் எங்கும் சஞ்சரிப்பதான அந்நாட்டின் மருதநிலத்தைக் கடந்து அழகு பொருந்திய அயோத்தியாபுரிக்குள்ளே சென்று அரசர்க்கரசனான அரிச்சந்திரன் கொலுவிருக்கும் சபாமண்டபத்திற்குள்ளே போனார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் சென்றமாத்திரத்தில் அரிச்சந்திரன் அவர்களைக் கண்டு வணங்கி, அவர்களுக்குத் தக்க ஆசனங்களளித்து எல்லோரையும் உட்காரும்படிச் செய்து, விரைவில் அந்த முனிவர்களுடைய திருமுகங்களை நோக்கி, "வேதவொழுங்கின்படி நடக்கின்ற பெரிய தவசிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் எதைக்குறித்து இவ்வெளியேனிடம்வந்தீர்கள்? கிருபை செய்து வந்த காரியத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும்," என்றுரைத்தான். அதற்கு அம்முனிவர்கள், "அரசனே! கேட்பாயாக; விசுவாமித்திரர் உன்னிடம் ஒருவிஷயத்தைத் தெரிவிக்கும்படி எங்களை யனுப்பினார்; அவ்விஷயததை நீ நிறைவேற்றுவதாக வாக்குக் கொடுப்பாயானால் அதனை இப்பொழுது தெரிவிக்கின்றோம்," என்று கூறினார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன், "முனிவர்களே! உலகத்தில் ஞானிகள் தங்களால் செய்து முடிக்கக்கூடாத காரியத்தைச் செய்யும்படி அரசர்களை வேண்டினால், அக்காரியங்களால் கெடுதி வருவதானாலும் அவற்றைச் செய்து முடிக்க அரசர்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஆகலின், யான் விசுவாமித்திரர் விரும்பிய காரியத்தைத் தடையின்றி நிறைவேற்றுவேன்; நீங்கள் விரைவில் அதனைத் தெரிவிப்பீராக," என்று சொல்ல,

அம்முனிவர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "சத்தியமிகுந்த கொற்றவ! சந்திரன், சூரியன், அசுரர்கள், தேவர்கள், இந்திரன் ஆகியவர்களுள் எவராலுஞ் செய்யமுடியாத ஒரு சிறந்த யாகத்தைச் செய்துமுடிக்க விசுவாமித்திரர் கருதியிருக்கின்றார்; அதற்கு அளவற்ற திரவியம் வேண்டியிருக்கின்றது; அத்திரவியத்தை எவரிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று அவர் ஆலோசித்தார்; அங்ஙனம் ஆலோசிக்கும்போது உன்னுடைய ஞாபகம் அவருக்குண்டாயிற்று; அதனால் அவர் நீயே அத்திரவியத்தைக் கொடுத்தற்குத் தகுதியானவனெனத் தீர்மானித்து அதைக் கேட்டுவரும்படி எங்களை உன்னிடமனுப்பினார்; அதன்பொருட்டே இப்போது நாங்கள் இங்கு வந்தோம்," என்று தெரிவித்தார்கள்.

உடனே அரிச்சந்திரன் அங்கம் பூரித்து அவர்களிடம், "முனிவர்களே! யாகத்திற்குப் பொருள் கொடுக்கத் தகுந்தவன் அரிச்சந்திரனொருவனேயென்று விசுவாமித்திரர் கருதுமாறு யான் தவஞ் செய்ததைப்பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்; இதைக்காட்டிலும் யான் அடையத்தக்க புண்ணியம் வேறு யாதுளது? எள்ளளவுந் தடையின்றி அத்திரவியத்தை இப்பொழுதே தருகின்றேன்," என்று கூறி அவர்கள் வேண்டும் திரவியத்தைக் கொண்டுவரும்படி பிரதானிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். அதைக் கேட்டவுடன் முனிவர்கள் அரிச்சந்திரனுடைய உதாரகுணத்தை மெச்சி அவனை நோக்கி, "வள்ளற்றன்மையிற் சிறந்த மன்ன! உன்னுடைய தாராளசிந்தையைப்பற்றி நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்; விசுவாமித்திரர் இப்பொழுதே அத்திரவியத்தைப் பெற்றுவரும்படி கட்டளையிடவில்லை; உன்னுடைய சம்மதத்தைமட்டும் தெரிந்து வரும்படி கட்டளையிட்டார்; ஆதலின், நீ கொடுப்பதாகவாக் களித்ததே போதும்; யாகஞ் செய்யத் தொடங்குங் காலத்தில் நீ அப்பொருளைக் கொடுக்கலாம்," என்று சொல்ல, அரிச்சந்திரன் அதற்கிணங்கினான். அதன்மேல் அம்முனிவர்கள் எழுந்து அவனை ஆசீர்வதித்து அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்வயோத்திமாநகரை விட்டுப் போனார்கள்.

பின்னர் அம்முனிவர்கள் சிவந்த நெல்லும், வெள்ளை நெல்லும் விளைவதான வயல்களையும், கரும்புகள் விளைகிற இடங்களையும், கனிகள் மிகுந்து பழுக்கின்ற சோலைகளையும், அன்னங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற குளங்களையும், காடுகளையும், மலைகளையும் கடந்துபோய் விசுவாமித்திர ரிருக்கும் பன்ன சாலையையுடைய சோலைக்குள்ளே புகுந்து அவரைக் கண்டு அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி அரிச்சந்திரன் திரவியங் கொடுக்க இசைந்ததைத் தெரிவித்துத் தங்களிருப் பிடஞ் சென்றார்கள்.

விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனிடம் செல்லுதல்.

அதன்மேல் சில மாதங்கள் கழிந்த பின்பு விசுவாமித் திரர், ஒளிதங்கி நீண்டு கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடைய அரிச்சந்திரனிடம் சென்று அவன் யாகத்திற்குக் கொடுப்ப தாகச் சம்மதித்த பொருளை வாங்கி அவனிடமே வைத்து வரவேண்டுமென் றெண்ணங்கொண்டு அவனைக் காணுதற் குக் கோசலநாட்டிற்குச் சென்றார். அப்படி அவர் செல்லும் போது அந்தக் கோசலநாட்டிலுள்ள மடுக்களிலும், தாம ரைத்தடாகங்களிலும், சோலைகளிலும் தென்றற்காற்றுமோத அவை அசையுந் தோற்றம் எப்படி யிருந்ததெனில், "அரிச் சந்திரனுக்குக் கெடுதி செய்ய மிகவுங் கொடுமையை யுடை யவனாகிய விசுவாமித்திரன் வருகிறான்," என்று தென்றற் காற்று மனம் வருந்திச் சொல்ல அதைக் கேட்டு அம்மடுக் களும், குளங்களும், சோலைகளும் நடுக்கங்கொண்டு அலை வதுபோன் றிருந்தது; இளமையான குரங்குகள் சோலைகளை விட்டுத் தாவி அப்பாற் செல்வது, "மிகவும் வஞ்சனையைக் கொண்ட விசுவாமித்திரன் வருகின்றான், ஆகலால், இவ னுடைய முகத்தில் விழிக்கலாகாது," என்று நினைத்தோடு வதுபோன்றிருந்தது; குளக்கரைகளில் நீர்ப்பறவைகள் உறங் கிக்கொண்டிருக்கும் தோற்றம், விசுவாமித்திரனைக் கண்டு அவனுடைய கொடுஞ் செய்கைக் கஞ்சி மயக்கங்கொண் டிருப்பது போன்றிருந்தது; அலைகளைக் கரையில் வீசி அகன்

திருக்கின்ற குளங்களில் மீன்களெல்லாம் விசுவாமித்திரருடைய வஞ்சனைக் கஞ்சி யோடுவதுபோலப் பக்கங்களில் துள்ளித் துள்ளிப் பாய்ந்தோடின; வாழைமரங்களெல்லாம் தாறுகளை யீன்று தலை சாய்ந்துநின்ற தோற்றம், விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனுக்கு வஞ்சனை செய்யப்போவதை அவையுணர்ந்து அதன்பொருட்டு வருந்தித் தலை வணங்கிநின்றது போன்றிருந்தது; விளைந்த செந்நெற்கள் தலை சாய்ந்துநின்ற தோற்றமும் அவ்வாறே வருந்தித் தலை வணங்கி நின்றது போன்றிருந்தது; எட்டுணையும் அறிவில்லாக் கிளிகள், எவர் கையி லெடுத்தாலும் மகிழ்ந்து பேசும் சுபாவ முடையவைகளாதலால், அரிச்சந்திரனை நாட்டைவிட்டுப் போகும்படி துரத்தும் விசுவாமித்திரன் வருவதைக் கண்டும் வருந்தாமல் அவனிடத்து மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவனபோன்று மலர்கள் சிந்துகின்ற சோலைகள் முழுதும் மகிழ்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்தன; நீடித்த நாளாகப் பழகித் தமக்கிதஞ்செய்யும் நேயரைக் கெடுக்கப் பகைவர் வரும்போது தம்முடைய சுயநயத்தைக் கருதி அந்நேயரைக் கைவிட்டு அப்பகைவரோடு சேர்ந்து சந்தோஷங் கொண்டாடும் மகா பாவிகளைப்போல மயில்களெல்லாம் விசுவாமித்திரருக்கு முன்னே ஆடிக்கொண்டு நின்றன; கட்குடியர்கள் தம் உறவினர்க்குத் துன்பம் வரும்போதும் அத்துன்பத்தை இன்னதென் றுணராமல் வெறிகொண்டு களித்தாடுவதுபோல வண்டுகளெல்லாம் மதுவையுண்டு மயங்கிச் சுழன்றுகொண் டிருந்தன

இவ்வாறு பல விசேஷங்களும் நடக்க விசுவாமித்திரர் சென்று, அயோத்தியைச் சார்ந்து, மாடங்கள், உப்பரிகைகள், மண்டபங்கள், பெரிய மதில்கள், நாடகமாடும் சாலைகள், அகழ்க்கிடங்குகள் முதலியவைகளெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து அவ்விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனுக்குக் கெடுதி செய்ய வருவதை யுணர்ந்து சப்தமிட்டு நடுங்குவதுபோல முரசம் முதலிய பல வாத்தியங்களும் முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் அப்பட்டணத்திற்குட் புகுந்து, பொன்மயமான கோட்டைவாயிலைக் கடந்து அரண்மனை யடைந்து, ஒளி மிகுந்த

சூரியனும் தோற்றுப்போகும்படி வளர்கின்ற பிரகாசத்தையுடைய பெரிய சபாமண்டபத்தில் மிக்க இளைப்புடன் சேர்ந்தார். பெருமை பொருந்திய விசுவாமித்திரர் மேற்கூறியபடி மந்திரமலைபோ லுயர்ந்திருக்கும் அச் சபாமண்டபத்திற்குட் சேர்ந்தவுடன் அரிச்சந்திரன் அவரைக் கண்டு உடனே எழுந்து வணங்கி ஆசனத்தி லமரச்செய்து அவர் திருமுகத்தை நோக்கி, "முனிவர்பெருமானே! யான் செய்த தவப்பயனே தம்மை இங்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது; அடியேன் தம்மைத் தரிசிக்கப்பெற்றதனாலே இன்று கிருதார்த்தனானேன்; இவ்வெளியேனை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி இங்கெய்திய காரணம் யாது? கிருபை செய்து உரைத்தருளவேண்டும்," என்று வினவினான். அதற்கு அவ் விசுவாமித்திரர், "உலகத்தை இரக்ஷிக்கின்ற அரசனே! தேவர்களாலே காக்கத்தக்க வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு யான் செய்யப்போகும் யாகத்திற்கு, என்னா லனுப்பப்பட்ட முனிவர் முன்னே நீ கொடுப்பதாகச் சம்மதித்த பொருளை யானே நேரில் உன்னிடம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பி வந்தேன்," என்று கூற, அரிச்சந்திரன் மிகவும் முகமலர்ச்சியடைந்து, "முனிசிரேஷ்டரே! அப்பொருளைப் பெறுதற்குத் தாங்கள் எப்பொழுது வருவீர்களோ என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன்; இப்போது தாங்கள் அதன்பொருட்டு வந்ததைப்பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன்; வேண்டும் பொருள் இவ்வளவென்பதைத் தெரிவித்தால் உடனே தருகிறேன்," என்றுரைத்தான். அந்தப் புண்ணியசீலனாகிய அரிச்சந்திரன் அவ்வாறு கூறவே விசுவாமித்திரர் உண்மகிழ்ந்து அவனை நோக்கி, "அரசனே! அந்த யாகத்திற்குப் பட்டத்து யானையை நிறுத்தி அதன்மேல் வலி மிகுந்த ஒரு புருடன் ஏறிநின்று கையிற் கவண்கல் கொண்டு சுழற்றி யெறிந்தால் அக்கல் எவ்வளவு உயரம் போகுமோ அவ்வளவு உயரம் பசும்பொன் வேண்டும்; அவ்வளவு திரவியத்தையும் நீ கொடுப்பாயானால், நான் பொருளைப்பற்றிய கவலை நீங்கி மௌனமாயிருந்து உத்தேசித்த அப் பெரிய யாகத்தைச்

செய்து முடிப்பேன்," என்று சொன்னார். அதைக் கேட்டவுடனே அரிச்சந்திரன், "சுவாமி! அப்படியே திரவியத்தைத் தருகின்றேன்; பெற்றுக்கொள்வீராக," என்றுரைத்து அப்பொழுதே, "பொக்கிஷ வறையைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, பட்டத்து யானையை இங்கே கொண்டுவரும்படிச் செய்து, ஒரு வலியுள்ள வீரனையும் கவணுடன் வரவழைப்பாயாக," என்று பிரதானிக்குக் கட்டளையிட்டான். அவன் உடனே யானைப்பாகனுக்குத் தெரிவித்து ஒரு வீரனுக்கு மறிவிக்க, அவ்வாறே யானைப்பாகன் சந்திரதுண்டம்போலும் தந்தங்களையுடைய பெரிய யானையைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான்; வீரனும் கவணுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அவ்வாறு சேர்ந்தவுடனே விசுவாமித்திரர், அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அரசனே! யான் குறித்த யாகஞ் செய்தற்கு இன்னும் சில தினங்கள் கழியவேண்டியிருக்கின்றன; ஆதலின், இப்போது இந்தத் திரவியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டால் பரதேசியா யிருக்கும் யான் யாகத்தை ஆரம்பிக்கும்வரை இதனை வைத்துக் காப்பாற்றுவது கஷ்டமாகும்; நீ கொடுப்பதாகச் சம்மதித்ததே போதும்; இவை என்னுடைய பொருள்களாக உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும்; யான் பரிசுத்தமான அந்த யாகத்தைச் செய்யும்போது வந்து இவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன்," என்று கூறினார். அரிச்சந்திரன் அதற்குச் சம்மதித்தான்.

அயோத்திநாட்டின் வளத்தை யழிக்கும்படி விசுவாமித்திரர் மிருகங்களையும், பக்ஷிகளையும் ஏவுதல்.

பின்னர் விசுவாமித்திரமுனிவர், "நாம் எண்ணிய காரியம் நிறைவேறிற்று; இனி இதைக் கொண்டே இவனுக்குப் பலவிதமான துன்பங்களைச் செய்யலாம்," என்று தமக்குள்ளே மகிழ்ச்சி யடைந்து, அரிச்சந்திரனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு அரிய காடுகளை யெல்லாம் கடந்து சென்று தம்முடைய பன்னசாலையை அடைந்து ஒரு பெரிய மரத்தின் நிழலிலே யிருந்துகொண்டு அரிச்சந்திர

னுடைய நாட்டில் பலகேடுகளை விளைவிக்கும்பொருட்டு, "உலகத்திலுள்ள மிருகக்கூட்டங்கள், பக்ஷிக்கூட்டங்கள் ஆகியவைகளெல்லாம் சீக்கிரத்திலே இங்குவந்து சேரவேண்டும்," என்று மனத்திற் சிந்தித்தார். அவர், நினைத்ததை யெய்தும் தவத்தினை யுடையவராதலின் அவ்வாறு நினைத்த மாத்திரத்தில் காடுகளிலுள்ள மிருகங்களெல்லாம் பயந்து தங்கள் வாய்களினுள்ளே கௌவித்தின்ற இரைகளையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு மிகவும் சீக்கிரத்தில் அவருக்குமுன்னே செல்வதற்குப் புறப்பட்டன; அவ்வாறு புறப்பட்ட அவற்றுள் ஒருகோடி சிங்கங்கள் வளைவான வால்களைத் தூக்கி நீட்டி, யுகமுடிவிலே எழும்பும் வடவைத் தீயைப்போலக் கண்சிவந்து உரோமங்களை விரித்துச் சிலிர்த்து உதறிக்கொண்டு பெருங்கூட்டமாக வந்தன; ஒருகோடி புலிகள் வால்களை வளைத்துயர்த்தித் தலை நிமிர்ந்து வாய்களைத் திறந்துகொண்டு பிரளய காலத்தில் உலகத்தையழிக்கப் புறப்படும் கடலைப்போலத் திரண்டுவந்தன; சப்திக்கின்ற கருமேகங்கள் கூடித்திரண்டனவென்று பார்த்தோர் கூறும்படி வீரிடுகின்ற கன்றுகளும், பிடிகளும் பின்னே தொடர்ந்துவர, வெண்மையான தந்தங்களையும், கருமையும் வெண்மையுமான புள்ளிகள் நிறைந்த முகத்தையும் கொண்ட கோடி யானைகள் விரைந்து வந்து கூடின; கண்களெல்லாம் நெருப்புப் பொறிகளைச் சிந்தவும், வாயிலிருந்து கடுமையான விடம் வெளிப்பட்டுப் பூமியெல்லாம் சிதறவும், தலையிலுள்ள இரத்தின வொளியானது ஆகாயமுழுதும் வீசவும் வாயைத் திறந்துகொண்டு அளவற்ற பாம்புகள் வந்து நிறைந்தன; இன்னும் மான்கள், ஆமைகள், *கடமைகள், காட்டுக்குதிரைகள், தாவுகின்ற கலைமான்கள், பன்றிகள், புழுகுபூனைகள், எலிகள், பெருச்சாளிகள், முள்ளம்பன்றிகள், காட்டெருமைகள், கரடிகள், செந்நாய்கள், நரிகள், குரங்குகள் ஆகியவைகளும் கணக்கற்று வந்துகூடின; இவையன்றி மயில்கள், நாகணவாய்ப்புட்கள், கிளிகள், செம்போத்துகள், சக்கரவாகப்புட்கள், நாரைகள்,

* கடமை - காட்டுப்பசு.

அன்னங்கள், குயில்கள், காக்கைகள், அன்றில்கள், இவற் சாடைகள், சௌதாரிகள், காடைகள் முதலிய பறவைகளும் விரைந்துவந்து எண்ணற்றவைகளாய்க் கூடின.

அவ்வாறு எல்லாம் வந்துகூடிய பின்பு மிக்க கோபத்தைக்கொண்ட அம்மிருகங்களும், பக்ஷிகளும் விசுவாமித்திரருக்கு முன்னே சென்று அவரை வணங்கி அவரிடம், "முனிசிரேஷ்டரே! பூமியில் தழைத்திருக்கிற புற்களையும், இலைகளையும், கனிகளையும் விரும்பித்தின்று இஷ்டம்போல் எங்கள் செய்கைகளை நடத்தி நீண்டகாட்டிலே மகிழ்ச்சியோடு சஞ்சரித்துத் திரிந்த எங்களை நீர் எதற்காக அழைத்தீர்? கிருபைசெய்து அதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்," என்று கேட்டன. அதற்கு விசுவாமித்திரர், "மலைகளிற் சஞ்சரிக்கும் மிருகங்களே! பக்ஷிக்கூட்டங்களே!! ஒரு அவசியமான காரியத்தை யுத்தேசித்தே உங்களை இப்போது வரவழைத்தேன்; நீங்கள் இப்போதே சென்று பூமாலைகளணியப்பட்டு அழகுடன் விளங்கும் தோள்களையுடைய அரிச்சந்திரனது நாட்டிலுள்ள பெரிய ஜீவன்களையும், பசுமையான சோலைகளையும், குளிர்ந்த பயிர்களையும் அழித்து நாசஞ்செய்து சீக்கிரத்திலே மீண்டும் இங்கே வரவேண்டும்," என்று கூறினார். அவர் அவ்வாறு கூறிய அந்த க்ஷணத்திலேயே பக்கத்திலே நின்ற மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்று விரைந்துசென்று அழகுபொருந்திய கோசல நாட்டின் பக்கங்களிலுள்ள காடுகளில் நிறைந்து குடியேறின.

அங்ஙனம் கூடியபின்பு வெவ்விய புலிகளும் சிங்கங்களும் அந் நாட்டிலுள்ள வெண்மையான பசுக்கூட்டங்களையெல்லாம் கொன்றுதின்றன; கொல்லைகளிலும், சோலைகளிலும், வள்ளைக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கின்ற வயல்களிலும், தினைப்புனங்களிலும் கிளிகளும், மயில்களும் நெருங்கி ஆங்காங்குள்ள வளங்களையெல்லா மழித்தன, மந்திகளும் வண்டுகளும் புதன்ற பாலைவனம் முதலிய இடங்களிலெல்லாம் நிறைந்து அவ் விடங்களிற் சஞ்சரிப்பவர்களுக்குத் துன்பஞ்

செய்வனவாயின; யானைகளெல்லாம் படர்ந்துயர்ந்திருக்கின்ற ஆலமரங்களும், காய்களையுடைய மற்ற மரங்களும் அடர்ந்த சோலைகளை அழித்துத் திரிந்தன; பன்றிக் கூட்டங்களெல்லாம் அலைகள் முழங்குகின்ற நீர்க்குளங்களை யுடைத்து, நீர் பாய்கிற மடைகளையும் தூர்த்து, வயல்களிலுள்ள நெற்களையெல்லாம் சிதைத்துத் தழைகளையும், கொடிகளையும், கிழங்குகளையும் அழித்தன; கலைமான்களும், கடமாக்களும், கானக்குதிரைகளும் கூடி அந்நாட்டிலுள்ள புனங்களையெல்லா மழித்தன; அவ்வாறழிக்கும்போது அவற்றை ஓட்டுதற்கு வந்த மனிதர்களை, சில யானைகள் ஒதுக்கிடங்களிலே நின்று பாய்ந்து கொன்றன; இரவில் பயிர் முதலியவற்றைக் காத்துக் கொண் டிருக்கின்றவர்களைப் பாம்புகளும், தேள்களும், அரணைகளும் கடித்துக் கொன்றன; வேறு சில புலிகளும், கரடிகளும் மறைவிடங்களிலே யிருந்துகொண்டு மனிதர்கள் கிட்டிவரும்போது அவர்களைக் கொன்றழித்தன; மதத்தைச் சிந்துகின்ற வேறுசில யானைகளும், மான்களும், மரைகளும், பன்றிகளும், குளிர்ந்த தாமரைமலர்கள் நெருங்கின வயல்களிலேபுக, அவற்றாலே செழுமையான செந்நெற் பயிர்களும், வெண்ணெற் பயிர்களும் சேற்றிலேயழுந்தி வேரோடழிந்தன; அப்போது அந்த வயல்களில் சில மிருகங்கள் நெற்பயிர்களை வாயினாலே கௌவிக்கொண்டு சென்றன; அவ்வாறு சென்ற தோற்றம் எப்படி யிருந்ததெனில், பெரிய அரசர்கள் தங்களுடைய புஜபலங்குறைந்து தளர்ந்தொழிந்தகாலத்தில் கற்பு நிறைந்த அவர்களுடைய பெண்களை, மலைகளிலுள்ள குறவர்கள் கூந்தலைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு போவது போன்றிருந்தது; இன்னும், செழுமையான வயல்களிலுள்ள நெற்பயிர்களை மிருகங்கள் தின்று மிதித் தழிக்கும்போது அவற்றை விலக்கச்சென்ற மனிதர்களைச் சிங்கக் கூட்டங்கள் வாயினாலே கௌவிக்கொண்டு சென்றன.

மிருகங்கள் முதலியவற்றாலேற்பட்ட துன்பங்களைச் சகிக்காமல் குடிகள் அரிச்சந்திரனிடம் சென்று முறையிடல்.

இவ்வாறு அந்நாடெங்கும் மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் பல துன்பங்கள் விளையவே, அந்நாட்டிலுள்ள குடி-

ஜனங்களெல்லோரும் அத்துன்பங்களைச் சகிக்காமல் ஒன்று கூடி அரிச்சந்திரனிடம் சென்று தங்கள் பரிதாபமான நிலைமையைக் கூறி முறையிட வெண்ணி உடனே அவன் சமுகத்தை யடைந்து, "அரசர்பெருமானே! நாங்கள் பண்டைக் காலந்தொட்டுப் பரம்பரையாக இந்நாட்டில் எவ்வித இடையூறுமின்றி இன்பத்தை யனுபவித்து வந்தோம்; இப்போது என்ன விபரீதகாலமோ தெரியவில்லை, அச்சுகமெல்லாம் மாறி எங்களுக்கு மிக்க இடையூறுகள் விளைந்திருக்கின்றன; காட்டிலுள்ள மிருகங்களாலே நாட்டிலுள்ள நெற்பயிர்களும், கரும்புகளும், தினைப்புனங்களும், தேனிறைந்த சோலைகளும் அழிந்துபோயின; கலைமான்களும், புள்ளிமான்களும், பன்றிகளும், யானைகளும், காட்டெருமைகளும் கூடி மற்றுமுள்ள பயிர்களையெல்லா மழித்தன; அவற்றை ஓட்டப்போன மனிதர்களைச் சிங்கங்களும், புலிகளும், கரடிகளும் கூடிக் கொன்று குவித்தன; இன்னும் யானைகளெல்லாம் கூடி நீர்க்குளங்களை அழித்துவிட்டன; வேறு சில பன்றிகள் கூடி வள்ளிக்கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு, கருணைக்கிழங்கு முதலியவற்றை யெல்லாம் சிதைத்தழித்துவிட்டன; பின்னும் சில மான்களும் மறைகளும் கூடி நெற்கதிர், தினைக்கதிர் முதலியவற்றை யெல்லாம் தின்று கால்களால் மிதித்துதிர்த்துச் சிதைத்துவிட்டன; மயில்களும், கிளிகளும், தூக்கணாங்குருவிகளும், சிட்டுக்குருவிகளும் நெருங்கி, விளைந்த நெற்களை உருவித் தின்று வயல்களை வெறுமையாக்கிவிட்டன; மேற்கூறியபடி பயிர் முதலியவற்றை யழித்த அம்மிருகங்களை ஓட்டப்போய்ச் சிங்கம் புலி முதலியவற்று விறந்தவர்களுக் களவில்லை; பாம்புகளும், தேள்களும், அரணைகளும் பல மனிதர்களைக் கடித்துக் கொன்றுவிட்டன; இந்நாட்டில் வெற்றிட மில்லாமல் எங்கும் அநேகம் சிங்கங்களும், அநேகம் பாம்புகளும், அநேகம் யானைகளும், பல கரடிகளும், கணக்கற்ற நரிகளும், எண்ணிறந்த மான்களும், அளவற்ற புலிகளும், எண்ணத் தொலையாத தேள்களும், வண்டுகளும், கோடிக்கணக்கான மயில்களும், இலட்சக்

கணக்கான கிளிகளும், நாகணவாய்ப்புட்களும், வெளவால்களும், குயில்களும், அன்றில்களும், செம்போத்துக்களும், காகங்களும், கூகைகளும், ஆந்தைகளும், காடைகளும், கௌதாரிகளும், காட்டுக்கோழிகளும், புறாக்களும், கொக்குகளும், நாரைகளும், அன்னங்களும் நெருங்கி நிறைந்திருக்கின்றன; அவற்றை ஓட்டுதற்கு எள்ளளவும் எங்களால் சாத்தியப்படவில்லை; மேலும் பிடித்துக்கொண்டுவந்து எங்களைக் கடித்து வருத்துகின்ற மிருகங்களாலும், கதிர்களை யழிக்கும் பக்ஷிகளாலும் இப்போது எங்களுக் கேற்பட்டிருக்கும் துன்பத்தை நீ உடனே ஒழித்தருளவேண்டும்; அவ்வாறு செய்யாவிடின் நாங்கள் பிழைத்தல் அரிது; எங்களால் அத்துன்பத்தைச் சகித்தல் முடியாது," என்று கூறி முறையிட்டு அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கித் துதித்தார்கள்.

அவ்வாறு, இவ்வுலகத்திற் சிறந்த கோசலநாட்டிலுள்ள குடிஜனங்கள் கூறவே அரிச்சந்திரன் அவர்கள்மீ திரக்கங்கொண்டு, "நம் நாட்டில் எப்பொழுதும் நடக்காத துன்பம் நடந்திருக்கின்றது; சந்திரனைச் சிரத்திற்சூடிய பரமசிவனுடைய திருவிளையாடல் இப்படி யிருக்கின்றது; இதற்கு நாம் செய்யத்தக்கது யாது? எவ்வகை உபாயத்தையாவது செய்து இக் குறையை நீக்கவேண்டும்," என்று தனக்குட் சிந்தித்துப் பின்னர் அக் குடிகளுக்குத் தேறுதல் கூறத்தொடங்கி, அவர்களை நோக்கி, "குடிஜனங்களே! நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்; இத்துன்பத்தா லேற்பட்ட கவலை நீங்கும்பொருட்டு, உங்களிடம் வாங்கவேண்டிய பகுதிப்பொருள்களை இரண்டு வருஷங்கள்வரை வாங்காமல் விட்டுவிடுகிறேன்; விலங்கினங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் உண்டான தீங்கை அகற்றுதற்கு விரைவில் முயற்சிசெய்வேன்; நீங்கள் உங்களிடங்களுக்குப் போய்ச் சுகமாக வாழ்வீர்களாக," என்றுகூறி அவர்களுக்கு அநேகம் பொருள்களையும், வஸ்திரங்களையும் கொடுத்து அன்போடு அவர்களை யனுப்பினான்.

வஞ்சனைக்காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

வேட்டஞ்செய் காண்டம்.

கலிவிருத்தம்.

"நிலவு காலு நெடுங்குடை மன்னிவன்
புலவு வாய புலிமுத லியாவையும்
சிலவு தானை தொடர்தர வேட்டஞ்செய்
செலவு மேவிய செய்தி விளம்புவாம்."

இதுவரை, விசுவாமித்திரர் மிருகங்களையும், பக்ஷிகளையும் கோசல்நாட்டிற் சேவித் தீங்கு விளைத்த செய்தியைக் கூறினோம்; இனி, சந்திரிகையை வீசுகின்ற நீண்ட வெற்றிக் குடையையுடைய அரிச்சந்திரமகாராஜன், இறைச்சி தங்கிய "வாயையுடைய புலி முதலிய எல்லாவற்றையும் வேட்டையாடிக் கொல்லுதற்கு, நெருங்கிச் சூழ்ந்த சேனைகள் பின் தொடர்ந்துவரக் காட்டுக்குச் சென்ற செய்தியை விளம்புவாம்:

அரிச்சந்திரன் முற்கூறியபடி குடிகளுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துத் தேறுதல் சொல்லி அவர்களை யனுப்ப, அவர்கள் அவனை வணங்கித் துதித்து மகிழ்ச்சியோடு சென்றார்கள். அதன்மேல் பகைவரை வெல்லத்தக்க வெவ்விய சேனைகளையுடைய அம்மன்னன் குடிகளுக்கு வந்த தீங்கை விலக்கக் கருதியவனாய்த் தன் அமைச்சரை நோக்கி, "மந்திரிகளே! மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் நம் நாட்டிலே திரண்டு குடிஜனங்களைக் கொன்று அவர்களுக்கு நஷ்டத்தை யுண்டாக்கிய இத் தீங்கை விலக்குதற்கு என்ன உபாயத்தைச் செய்யலாம்?" நீங்கள் உங்களுடைய மதிநுட்பத்தால் ஆராய்ந்து சொல்லுவீராக," என்று வினவினான். அதற்கு அம்மந்திரிகள் வணங்கி, "மன்னர்க்கு மன்ன! மிருகங்கள் முதலியவற்றால் குடிகளுக்குத் துன்பம் நேருங்காலத்தில் அரசன் வேட்டையாடி அவற்றைக் கொன்று அத்தீங்கை நீக்கலாமென அரசநீதி ஏற்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலின், நீர் எவ்

வித யோசனையுமின்றி இப்பொழுதே கூட்டமான வேடர்களுடனும், விற்களுடனும், அம்புகளுடனும், கூரிய வேல்களுடனும், நாய்க்கூட்டங்களுடனும் காட்டிற்குச் சென்று வேட்டையாடி அம்மிருகங்கள் முதலியவற்றை யெல்லாங் கொன்று இந்நாட்டை இரக்ஷிப்பீராக; இதனால் எவ்வித தோஷமுமில்லை; மிக்க நன்மையேயாம்," என்றுரைத்தார்கள்.

அரிச்சந்திரன் வேட்டையாடச் செல்லல்.

மேற்கூறியபடி மந்திரிகள் சொன்னவுடன் அரிச்சந்திரன் "நல்லது" என்று சம்மதித்து அப்பொழுதே பக்கத்தில் நின்ற தூதர்களை நோக்கி, "நீங்கள் விரைவிற் சென்று மலைகளிலே வாழும் வேடர்களை அழைத்து வருவீராக," என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அந்தத் தூதுவர்கள் அக் கட்டளையை ஏற்று மலைச்சார்பான குறிஞ்சி நிலத்திற்குச் சென்று வேடர் தலைவரைக் கண்டு, "நம்முடைய அரசர் வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் செல்லும்பொருட்டு வேடர்களையெல்லாம் அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட் டிருக்கின்றனர்; ஆதலின், நீங்கள் தாமதமின்றி உங்களினத்தவர்களாகிய வேடுவர்களை யெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாக அழைத்துக்கொண்டு அயோத்தி நகரத்திற்குவந்து சேருவீராக," என்று கூறினார்கள். அங்ஙனங் கூறவே அவ்வேடர் தலைவர்கள், நினைத்தபோது தம்மினத்தவர் ஓரிடத்திற் கூடுதற் கறிகுறியாக முழக்கப்படும் குறிஞ்சிப் பறையாகிய துடியென்னும் வாத்தியத்தை முழக்கினார்கள். அவ்வாறு முழக்கவே அவ்வாத்தியவோசையைக் கேட்டு முருகன் வாசஞ் செய்வதாகிய குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள வேடர்களெல்லோரும் பல ஆயுதங்களுடன் புறப்படத் தொடங்கினார்கள்; அப்படிப் புறப்படத் தொடங்கி அவர்களுள் அநேகர், மயிலிறகுகளாலே செய்யப்பட்ட * சீராவை உடம்பிலே தரித்து, அதன் மேலே இருபுறத்திலும் ஒளி விளங்குகின்ற மயிலிறகுகளைச்

* சீரா - கவசம்.

செருகித் தங்க ளுருவத்தை மயிலைப்போலச் செய்துகொண்டு, நீண்ட தந்தமணிமாலைகளு மணிந்து, சிரசிலே நெற்கதிரையும் காக்கணம் பூவையுஞ் சூடி, காலிலே செருப்பணிந்து, வீரக்கழல்களையுந் தரித்து, கையில் கூர்மையான வேல்களைத் தாங்கி, நெடிதான துடி முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டு உடம்பெல்லாம் வியர்வை யொழுக அதிக சீக்கிரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்; மேகம்போற் கருத்த நிறத்தையுடைய சில வேடர்கள், கொலைத்தொழில் மிகுந்த யமனிருக்கத்தக்க கூடென்று சொல்லக்கூடிய அம்புக்கூட்டிலே எட்டுக் கலைகளைக்கொண்ட சந்திரனை யொப்பான பிறைமுகக் கணைகளையும், மூன்று தலைகளையுடைய பாணங்களையும் நிரப்பிக்கொண்டும், விசாலமான மார்பிலும், மலைகளைச் சுமக்கத்தக்க தோள்களிலும் தோற்சட்டைகளை யிறுக்கிப் போட்டுக்கொண்டும், கையிலே வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டும், கண்கள் நெருப்பைப்போலச் சிவந்து தோன்ற வந்து சேர்ந்தார்கள்; பின்னும் வேறு சில கோடானுகோடி வேடர்கள், சங்குகளுக் கொப்பான பலகறைகளாற் செய்யப்பட்ட பலவிதமான சட்டைகளை யணிந்து, அநேகங் கொடிகளைப் பிடித்துக் கண்ணெதிர்ப்பட்டவைகளும், மறைவிலே யிருக்கின்றவைகளுமாகிய காடிகளையும், மதயானைக் கூட்டங்களையும், புலிகளையும், பன்றிகளையும் துண்டுதுண்டாகச் செய்யத்தக்க குறுந்தடிகளைத் தாங்கிவந்து சேர்ந்தார்கள்; மற்றும் கோடரியைக் கையிலேகொண்ட ஒருகோடி வேடர்கள், வெற்றிபொருந்திய மதயானைகளினுடைய கொம்பிலுள்ள முத்துக்களையும், குன்றிமணிகளையும் விரவிக்கோத்துப் பன்றியின் கொம்புகளை நடுவிற்சேர்த்துச் செய்யப்பட்ட கண்டிகைகளை மார்பிலணிந்துகொண்டு, உயிர்களைக் கொன்று மிருகங்களின் தசையைத் தின்னும் விருப்பினை யுடையவர்களாய் வந்து சேர்ந்தார்கள்; அவ்வாறு பல திக்குகளினுமிருந்து வேடர்கள் வரும்போது, கட்டின் கயிறுகள் அற்றுப்போகவும், பூண்ட சங்கிலிகள் பொருத்துவிட்டுப் போகவும், தங்களுக்குள்ளே கோபங்கொண்டு பாய்ந்து சிங்கக்

குட்டிகள்போல வளையிடும் நூறுகோடி வெள்ளை நாய்கள்
அவர்களுக்குப் பின்னே தொடர்ந்து வந்தன; பின்னும்,
ஆகாயத்தி லுண்டாகும் இடிபோற் குலைத்து, கடல் முழக்
கத்தைப்போ லுறுமிப் பெரிய கழுத்தி லணிந்த தோல்வாரா
னது இறுகும்படி அதட்டி, இரண்டு முன்னங்கால்களையு
மடக்கிக்கொண்டு முன்னே பாய்ந்து தங்களுக்குள்ளே வயி
ரங்கொண்டு வெவ்விய கண்களிலே நெருப்புப்பொறி சிதறக்
கோபிக்கின்ற நூறுகோடி சிவப்பு நாய்களும் தொடர்ந்து
வந்தன; இவையன்றி வெண்டையங்களையும், பலகறைகளை
யும், மணிகளையும், தோல்வாரிலே சேர்த்தணியப்பட்டு
அழகு விளங்காநின்ற கழுத்துக்களும், தண்டை, கிண்கிணி,
சிலம்பு முதலியவைகளை யணிந்து ஒலியோடு விளங்குகின்ற
கால்களும், இரண்டு சந்திரதுண்டங்களைப்போன்று விளங்கு
கின்ற சிங்கப்பற்களும் பொருந்திய வேறு நூறுகோடி பண்
ணிறநாய்களும் பின்பற்றி வந்தன; வாலானது நீண்டு நுனி
சுருண்டும், பெரிய மார்பானது அகன்றும், இடை சிறுத்தும்,
முதுகுயர்ந்தும், அழகிய தலை பருத்தும் தோன்றவும், நீண்ட
வாளாயுதங்களைப்போன்ற சிங்கப்பற்கள் விளங்கவும், தொங்கு
கின்ற மணிமாலைகளைக் கடித்து மென்றுகொண்டு, நெடிய
நாவானது தொங்கக் கால்களுயர்ந்து நகங்கள் வெளுத்துத்
தோன்ற, இளைப்புடனே நூறுகோடி கருநாய்களும் விரை
ந்து தொடர்ந்து வந்தன; இந்நாய்க்கூட்டங்களுடன், நீண்ட
வலைகளையும், கண்ணிகளையும், இன்னும் பிராணிகளைப் பிடிக்
கும் மற்றக் கருவிகளையும் நிரப்பப்பெற்ற அநேகம் வண்டி
களை, நிலைவிட்டெழுந்து சஞ்சரிப்பனவாகிய நீலமலைகளை
நிகர்த்த எருமைக்கடாக்கள், அகன்ற வாயிலே நுரைகள்
விளங்கவும், நாக்கள் முழுநீளந் தொங்கவும் இழுத்துக்
கொண்டுவந்தன.

இவ்விதம் பல வேடர்களும் வந்து கூடியபின்பு அவ்
வேடுவர் தலைவன் அரசன் கட்டளையைத் தெரிவிக்க, உடனே
எல்லோரும் புறப்பட்டு அயோத்திநகரை யணைந்து மேரு
மலைபோல்வதான சிறப்பினையுடைய சபாமண்டபத்தி